

report

VYPOŘÁDALI SE S PŘEVRATEM A ZMĚNOU MANDÁTU

Brigádní generál František Ridzák zhodnotil působení našich vojáků v misi EUTM v Mali

strana 6

Vojáci 14. pluku logistické podpory pomáhají v nemocnicích a sociálních zařízeních
strana 12

Doktrína, kterou se výsadkáři Armády ČR řídili od roku 1985, prošla aktualizací
strana 20

Do pomyslného důchodu odešel pilot vrtulníků Peter Smik
strana 28

AČR zavedla moderní simulátor TSS
strana 37

Agentura
profesního rozvoje
a podpory aktivit
pomáhá vojákům
a zaměstnancům
resortu zabezpečím
provozu dětských
skupin v době
pandemie v plnění
jejich pracovních úkolů

Opět v plném provozu

Dětské skupiny byly Ministerstvem obrany zřízeny jako služba pro vojáky a zaměstnance, kteří tak mohou lépe sladit rodinný a pracovní život. Uspadňují jim návrat do zaměstnání po mateřské a rodičovské dovolené, jejich nadřízeným tak pomáhají maximálně využít personální kapacity. A ani v době, kdy se celý svět potýká s pandemií a armáda plní spoustu úkolů navíc, tomu není jinak.

Provoz všech dětských skupin byl v době jarních omezení a je i v současnosti zachován v maximální míře. Omezován či přerušován byl pouze výjimečně, a to převážně z důvodů karantény v trvání zpravidla 14 dnů.

„Karanténou si prošly postupně všechny skupiny. Nyní jsou opět v plném provozu a k omezení může výjimečně dojít například v souvislosti s dodržováním pokynů hygieny a dezinfekce prostor dětské skupiny,“ říká ředitel Agentury profesního rozvoje a podpory aktivit plukovník gšt. Pavel Vobůrka a dodává: „Pro zachování nepřetržitého provozu v dětském kolektivu proto úzce spolupracujeme s hygieniky, a to jak

z úrovně Ministerstva obrany, tak z úrovně jednotlivých krajských hygienických stanic. Dosavadní spolupráce s těmito složkami probíhala a probíhá bez problémů a je založena na rychlé a okamžité komunikaci.“

Maximální nasazení personálu

Zachování provozu i za stávajících velmi náročných hygienických opatření klade velké nároky na profesionalitu personálu. „Děláme vše, aby děti měly svůj běžný režim, na který jsou zvyklé. Zkrátka hraní, tvoření, vycházky, hřiště. Dočasně jsme i upravili provozní dobu skupiny tak, aby

vyhovovala rodičům, kteří se na pracovištích museli v souvislosti s opatřeními střídat," říká vedoucí dětské skupiny v Čáslavi Renata Nalezinková. Klára Bielová, která vede dětské skupiny v Praze, dodává: „I v této době všechny dětské skupiny pracují dle plánu výchovy a péče. Nemůžeme využívat akce zajišťované externími službami či osobami, o to více se snažíme vymýšlet a zajišťovat je vlastními silami.“ Všechny dětské skupiny informují rodiče o své činnosti prostřednictvím aktualit a fotogalerií na svých webových stránkách. Ty mají samozřejmě větší návštěvnost, protože všechny akce a besídky se musí nyní konat bez účasti rodičů.

Při dodržování všech opatření je velmi důležité vědět včas o možných rizicích, o anomáliích zdravotní způsobilosti dětí či

v rodinách. „Nejdůležitější součástí v procesu dodržování opatření a zvýšené hygieny v dětských skupinách je spolupráce s rodiči. A ta, jak mám informace od jednotlivých vedoucích, je po celou dobu opatření opravdu příkladná," chválí rodiče plukovník Vobůrka. „Musím poděkovat za profesionální přístup vedoucím, pečujícím osobám i zabezpečujícímu personálu. A také všem kolegům, kteří umožnili, aby i v této náročné době mohly dětské skupiny sloužit účelu, ke kterému byly zřízeny.“

Text: Jana Deckerová, foto: Pavlína Klejšmíd

OBSAH

Vypořádali se s převratem a změnou mandátu	6
Brigádní generál František Ridzák zhodnotil působení našich vojáků v misi EUTM v Mali	
Maskáče vyměnili za ochranné obleky	12
Vojáci 14. pluku logistické podpory pomáhají v nemocnicích a sociálních zařízeních	
„Kryštof 13“ v Bechyni skončil	16
Armáda ČR zajišťovala leteckou záchrannou službu v Jihočeském kraji od 1. ledna 2017 do 31. prosince 2020	
Bojové použití výsadkových jednotek	20
Doktrína, kterou se výsadkáři Armády ČR řídili od roku 1985, prošla aktualizací	
Po bouře vždy vyjde slunce	24
„Cenné zkušenosti z nemocnic získávám i mimo pandemii," říká vojenský zdravotník nadrotmistr Vojtěch Vacenovský	
Děkujeme, Peter	28
Do pomyslného důchodu odešel pilot vrtulníků Peter Smik	
Záložníci pod lupou	32
Představujeme příslušníky aktivní zálohy a jejich civilní profese	
Miniaturní zbraňová stanice Smash Hopper	35
Technika výzbroj	
AČR zavedla moderní simulátor TSS	37
Technika výzbroj	
Perly východního souseda	40
Výměnné zahraniční rekreace pro resort Ministerstva obrany ČR v roce 2021 na Slovensku	
Vodní ráj v centru Krkonoš	43
Volareza představuje svá zařízení: Vojenská zotavovna Bedřichov	
Malé velké muzeum	44
Expozice v Libočanech se věnuje zejména druhé světové válce	
Odhalení závažných nedostatků	47
Protiletectká obrana Československa během všeobecné mobilizace v září 1938	
Hoříci granát si přivezli z Itálie	50
Novodobá Vojenská policie naší armády existuje již třicet let	

Výcviková mise EUTM v Mali

Jedná se o výcvikovou misi Evropské unie (European Union Training Mission), která od roku 2013 podporuje malijskou armádu v jejím boji s různými povstaleckými a islamistickými skupinami. V loňském roce bylo v této misi v Mali zhruba 700 vojáků z 22 států EU a šesti dalších zemí. Čeští vojáci působí v této misi od samého počátku. V minulosti patřila k jejich hlavním úkolům ochrana velitelství, výcvik malijských vojáků a ochrana konvojů. Od 12. června 2020 do ledna letošního roku byl velitelem EUTM brigádní generál František Ridzák. Společně s ním se zapojilo čtyřicet našich vojáků do velitelských struktur této mise. Rada Evropské unie v roce 2020 navýšila počty personálu i rozpočet a rozšířila mandát mise. EUTM nyní formou poradenství či výcviku poskytuje vojenskou pomoc také dalším zemím, zejména Nigeru a Burkíně Faso.

Brigádní generál František Ridzák zhodnotil působení našich vojáků v misi EUTM v Mali

Vypořádali se s převratem a změnou mandátu

V polovině ledna letošního roku se z Mali do České republiky vrátil brigádní generál František Ridzák, který v uplynulém období působil jako velitel malijské mise EUTM. Při této příležitosti jsme ho požádali o následující rozhovor.

Máte za sebou více než šest měsíců strávených v Mali. Co všechno se vám za tu dobu podařilo udělat, jak hodnotíte vaše působení?

Rád bych upřesnil, že jsem v Mali nestrávil ani šest, ani sedm měsíců, ale osm. Z toho sedm měsíců ve funkci velitele mezinárodní mise. Není jednoduché udělat výčet všeho, čeho jsme dosáhli, takže bych se soustředil alespoň na to hlavní. V dubnu loňského roku došlo k hibernaci mise, takže naším prvním úkolem bylo ji opět rozjet. Dalším naším významným počinem bylo, že jsme ustáli státní převrat. Významným způsobem jsme také přispěli k souhlasu k obnově mise, poté, co evropská centrála rozhodla o pozastavení veškerých jejích aktivit. Současně jsme nepolevovali s výcvikovými aktivitami v odlehklých částech Mali. Poprvé jsme se také jako mise EUTM dostali do poddůstojnické školy v Banankoru, kde jsme opravili místní školu a začali s výcvikem instruktorů. Zvládli jsme rovněž druhou vlnu pandemie Covid 19, která propukla naplno na podzim 2020. Úplnou samozřejmostí také není zabezpečení bezproblémového návratu všech příslušníků českého kontingentu zpět do vlasti.

Zmínili jste koronavirovou krizi. Jak moc složité bylo se s ní vypořádat?

Můj předchůdce portugalský generál Ribeiro se musel vypořádat s její první vlnou, která představovala pro nás pro všechny nový fenomén. Přestože neměl v tomto směru žádnou zkušenost a nevěděl, do čeho vstupuje, podařilo se mu vytvořit takové podmínky, aby mise mohla i nadále fungovat. Vypracoval odpovídající standardní operační postupy. My

jsem pak mohli navázat na jeho práci, zkušenosti jeho štábu jsme pak již jen využili v praxi a zprůšňovali. Nemalou roli v tomto směru sehrály antigenní testy, které nám pomohly vytvořit určitou prevenci. Nemuseli jsme posílat vojáky na PCR testy, které jsou přece jen časově náročnější. Testovali jsme ve vlnách antigenními testy a výsledky měli do půl hodiny. Pokud byli vojáci pozitivní, automaticky jsme je posílali ještě na PCR testy. Věděli jsme tedy v dostatečném

Plukovník Vlček řídí štáb při nácviu obrany velitelsství.

Slavnostní otevření zrekonstruovaného výcvikového centra spojovacích odborností v Kati. Projekt byl financovaný českým Ministerstvem obrany.

předstihu, koho musíme izolovat a koho umístit do karantény. Díky tomu se nám podařilo dostat šíření viru pod kontrolu a po nějakých třech čtyřech týdnech se ho zbavit.

V Mali jste zažili i státní převrat, jakým způsobem jste na to museli reagovat?

Tohle bylo samozřejmě jedno z nejsložitějších období. Poprvé jsem se ocitl ve státě, kde došlo ke státnímu převratu. Samotnému

převratu předcházela velmi složitá politická situace. Demonstrace proti režimu tehdejšího prezidenta byly v podstatě na denním pořádku. Situace navíc postupně eskalovala. Přesto ale státní převrat všechny překvapil. Důkazem toho byla i rozpačitá reakce Francouzů, kteří mají o situaci v této zemi, a to i z historického hlediska, velmi dobrý přehled. Museli jsme tedy okamžitě uvést veškeré síly a prostředky do nejvyšší pohotovosti. Nepřetržitě jsme

monitorovali situaci a byli připraveni reagovat. Nakonec jsem byl rád, že to dopadlo takto. Během celého toho období nejistoty nedošlo k jedinému incidentu vůči mezinárodní komunitě a naší misi. Hned druhý den po převratu šéf spiklenců ve svém prohlášení vyzval mezinárodní společnost a organizace k podpoře prozatímní vlády, která by dovedla zemi k předčasným volbám.

Společně s vámi nastoupilo na velitelství mise do nejrůznějších funkcí čtyřicet našich vojáků. Pro mnohé z nich to byla premiéra v takovémto mezinárodním štábu. Jak rychle se dokázali začlenit a jak jste byl spokojen s jejich prací?

Předně bych chtěl říci, že něco podobného se týkalo i mne. Také pro mne to byla premiéra v misi. V minulosti jsem působil na zahraničním pracovišti v Bruselu. Takže práce v mezinárodním prostředí pro mne nebyla novinkou. Něco jiného ale je řídit mezinárodní štáb. Byla to tedy novinka nejen pro mnohé české vojáky našeho štábu, ale i pro mne. Musím však říci, že jsme se toho zhostili dobře. Naši lidé se začlenili do mezinárodního prostředí a patřili

Generál Ridzák sleduje výcvik malijských vojáků na střelnici v Tanabougou.

mezi příkladné příslušníky štábu. A to se týkalo jak mého bezprostředního okolí, tak i lidí působících na vzdálenějších pozicích. V této souvislosti bych chtěl vyzvednout mého náčelníka štábu plukovníka Vlčka, velitele základny Koulikoro plukovníka Botíka a další.

Plukovník Botík velel základně Koulikoro. Co všechno to obnášelo, jaké problémy musel řešit?

To je otázka spíše pro plukovníka Botíka. Základna Koulikoro patří Malijcům, a jeho role v tomto směru tedy byla zásadní. Působil takřkajíc v první linii a dokázal nejen plánovat, ale i velice promptně reagovat na případné změny. Co jsem rozhodl jako velitel, prosadil náčelník štábu a realizoval plukovník Botík. Kromě výcvikové základny v Koulikoro jsem měl pod sebou ještě frankofonní skupinu poradců, kteří se podíleli i na výcviku a zabezpečení kurzů. Tento frankofonní pilíř mezinárodního štábu byl řízen plukovníkem, v mém případě francouzským. Jeho úkolem bylo mimo jiné zajistit úzkou vazbu na malijské ozbrojené síly a po přijetí nového mandátu i na síly zemí G5 Sahel. Tento frankofonní pilíř nám takřkajíc dělal otvárače dveří k našim partnerům, pro které je tato mise určena. Na základě jejich podkladů si náš štáb rozpracoval úkoly, které nakonec realizoval plukovník Botík.

Našim vojákům se podařilo vybudovat střelnici a spojovací výcvikové středisko pro malijskou armádu, podíleli se i na rekonstrukci poddůstojnické školy v Banankoro. S jakým ohlasem se setkaly tyto aktivity u malijských představitelů a armádních velitelů?

Tady bych to trochu upřesnil. Nezrekonstruovali jsme poddůstojnickou školu v Banankoro. Do této oblasti bylo totiž velice obtížné se dlouhodobě dostat. Nakonec se nám to ale díky součinnosti mezi EUTM a velením malijských sil podařilo. Zpracovali jsme ale pouze pilotní projekt, do kterého by Evropská unie měla investovat. Do této záležitosti jsme se zapojili především proto, že považujeme poddůstojníky za páteř malijské armády. Když se nám podaří správným způsobem tyto vojáky vyškolit, může to významně změnit chování malijské armády v operacích a samozřejmě také významně zvýšit úroveň výcviku. Teď jde tedy o to, aby se tohoto projektu ujala Evropská unie a investovala do něj. Základna je totiž ve velice tristním stavu.

Do střelnice Armáda ČR skutečně zainvestovala a přivedla ji do úplně jiného standardu. Významným způsobem jsme takto zjednodušili a zkvalitnili výcvik. Do budování tohoto zařízení se nám podařilo zapojit i místní vesničany z obce Tanabougou a dát jim tak práci. To byl určitý bonus navíc. Tím byla maximálně naplněna idea projektu rychlého dopadu. Osobně jsem se podílel jak na zprovoznění střelnice, tak i výcvikového spojovacího střediska v Kati. Jako náčelníkovi spojovacího vojska mi tato problematika byla samozřejmě velice blízká. Určitý problém představovala ale tato lokalita. Kati bylo totiž hlavním místem

Pěší patrola

A fakta

Brigádní generál František Ridzák se narodil 14. října 1966 v Čadné. V letech 1985 až 1990 vystudoval Vysokou vojenskou technickou školu v Liptovském Mikuláši. Prošel různými velitelskými, inženýrskými a logistickými funkcemi u radiotechnického vojska. V letech 1999 až 2003 působil na našem zastoupení při mezinárodních štábech NATO a ZEU v Bruselu. V dalších letech sloužil na Generálním štábu AČR v různých funkcích v sekci velení a řízení GŠ AČR a sekci komunikačních a informačních systémů MO. V roce 2009 absolvoval zdokonalovací kurz francouzského jazyka v Kanadě. V následujících dvou letech studoval na Collège Interarmées de Défense, dnes École de guerre v Paříži.

V roce 2011 se stal velitelem 34. základny komunikačních a informačních systémů v Praze-Ruzyni. Následně pak vykonával funkce

zástupce ředitele a ředitele Agentury komunikačních a informačních systémů. Počátkem loňského roku se stal ředitelem nově vytvořené sekce GŠ AČR odpovědné za oblast komunikačních a informačních systémů.

vzbouřenců a dlouhodobě sem nebyl možný přístup. Nakonec jsme se tam ale dostali. Jsem přesvědčen, že tento český projekt významně ovlivní fungování a způsob vedení operací malijské armády. Evropská unie totiž zainvestovala i do informačního systému tzv. C2OPS.

V průběhu vašeho působení se změnil mandát mise, výcvikové aktivity se více přiblížily místům nasazení malijské armády. Jak se vám podařilo vypořádat s tímto úkolem?

Toto je taková vlajková loď naší přítomnosti, našeho velení. Dokázali jsme se tím popasovat v reálné situaci. Současně jsme cvičili nebo byli přítomni například v Ménace, která je úplně v té nejvýchodnější části země, přes Gao, Mopti, Sévaré až po poddůstojnickou školu v Banankoru. Tím jsme vytvořili tak trochu precedens. Změnili jsme charakter mise řekněme ze statické na dynamickou. Když si představíte ty vzdálenosti, na které jsme působili, tak to bylo opravdu velké překvapení pro všechny naše partnery. Osobně jsem byl ve dvou z těchto lokalit na inspekci. A to v Gao a v Sévaré. Byl jsem velice spokojený s tím, co

jsem měl možnost vidět. Nejen malijská strana si velice vážila a vysoce hodnotila tyto aktivity ze strany EUTM.

Nedělalo působení mentorů v takto vzdálených oblastech určité technické, logistické či bezpečnostní problémy?

Určitě ano, ty vzdálenosti jsou prostě na naše poměry nepředstavitelné. Do těch nejvzdálenějších lokalit jsme se přepravovali letecky. Našemu nasazení předcházelo zhodnocení hrozeb a rizik. Chtěl bych ale zdůraznit, že jsme se vždy pohybovali v bezpečných oblastech, a to v prostorách a objektech našich partnerů. Ať již to byly mise Barkhane či MINUSMA, pokaždé jsme byli takzvaně u někoho doma. Nebylo to tak, že by Češi vyrazili někde do otevřené pouště a tam se snažili realizovat nějaký výcvik. Logisticky jsme se dokázali napojit na naše partnery a využít jejich přítomnosti v oblasti a také jejich služeb.

Do určité doby jsme cvičili jen do úrovně četa. Cílem námi vypracovaného projektu bylo zorganizovat i náročnější výcvik na úrovni rota. To by samozřejmě vyžadovalo přítomnost podstatně většího počtu našich příslušníků

Nácvik obrany velitelství

Výcvik v terénu

v těch vzdálenějších oblastech. V tomto směru se nám ale nedostávalo podpory ze strany našich partnerů. Při projednávání těchto otázek s veliteli misí Barkhane a MINUSMA jsme došli k závěru, že něco podobného nyní jejich zájemí neumožňuje. Jejich zdroje nejsou nevyčerpatelné. Proto jsme zpracovali základy projektu nasaditelných kempů. Veškeré podklady jsme odevzdali do Bruselu a reakce ředitele pana admirála Bléjeana byla velice pozitivní. Jsem tedy přesvědčen, že v nadcházejícím období španělské velení na tuto myšlenku naváže a bude realizovat náš projekt. Právě nastolením těchto schopností dokážeme reagovat na nový mandát, který jste zmínil. Ten totiž již nehovoří pouze o teritoriu Mali, ale zmiňuje i další čtyři země států G5 Sahel.

Znamená to, že změna mandátu posunula vaši prioritu tímto směrem?

Zaměřujeme se především na Burkinu Faso a Niger. A právě díky našim mobilním schopnostem, které vytváříme, můžeme působit kdekoliv v těchto zemích.

V poslední době dochází především na severu Mali k bezpečnostním incidentům. Znamená to, že se bezpečnostní situace v této zemi zhoršuje, museli jste na to nějak reagovat?

EUTM Mali není zodpovědné a bezprostředně se nepodílí na prosazování bezpečného prostředí. Cvičíme malijskou armádu. Z mého pohledu je ale ta bezpečnostní situace přibližně stejná, jako tomu bylo při našem nástupu. Spíše ji ovlivňují klimatické podmínky. V tom tzv. zimním období, tedy období dešťů, dochází k omezení teroristických aktivit. Zmínil jste severní region, ano, tam skutečně je největší počet IED incidentů. Krátce před ukončením naší mise zemřelo takto během jediného týdne pět francouzských vojáků mise Barkhane. Bylo to velice nepříjemné. K útokům ale dochází pravidelně i ve střední části Mali, kde je situace možná ještě horší. V reakci na to se změnil zadání mise Barkhane a částečně i lokality jejího působení. To všechno jsou samozřejmě záležitosti, které výrazným způsobem ovlivňují další vývoj v této zemi.

Jaké zkušenosti vám osobně přineslo velení na takovéto mezinárodní úrovni?

Určitě velké. Tato mise má více dimenzí. Měl jsem možnost si vyzkoušet jakousi diplomatickou práci. V Bamaku jsem se každý týden účastnil jednání vedených hlavním velvyslancem Evropské unie s ostatními přítomnými velvyslanci zemí EU. Účastnil jsem se také nepravidelných schůzek s velvyslanci USA a některých dalších zemí. Pak to byla nejvyšší koordinační jednání velitelů sil, která koordinovala vojenské aktivity na území Mali. Těch se kromě mne účastnili i velitelé misí Barkhane a MINUSMA a také zastupci malijské armády a armád zemí G5. Při této příležitosti bych chtěl obzvlášť vyzvednout roli mise Barkhane, která je jakýmsi motivátorem. Během mého působení se výrazným způsobem snažila o to, aby koordinace

Nácvik vyzvednutí izolované osoby

Nácvik evakuace zraněné osoby

zejména k malijským ozbrojeným silám byla co možná nejefektivnější. Spolupracovalo se mi ale samozřejmě se všemi velmi dobře. Za mého působení došlo ke změně na postu náčelníka Generálního štábu ozbrojených sil Mali. Velmi dobrou spolupráci jsem měl i s velitelem vzdušných sil s generálem Doucourém, který se po převratu stal náměstkem ministra obrany. To mi také později umožnilo užší kontakt přímo na Ministerstvo obrany. Výsledkem byla integrace části poradců (EUTM Mali) přímo do malijské armády. To považuji za klíčový faktor pro každodenní uplatňování našich aktivit. Pak to samozřejmě byla i velká zkušenost z práce a řízení mezinárodního štábu. V tomto případě pro mne bylo největším přínosem to, jakým způsobem je mezinárodní štáb utvářen a jakým způsobem fungují reference k mezinárodnímu řízení. Svou roli sehrála ale i Afrika a také

samotné Mali, které mne obohatilo naprosto novým rozměrem. V Africe jsem byl poprvé.

Velení mise jste předal svému nástupci, naši vojáci ale působí v této misi i nadále. O jaké konkrétní pozice se jedná a jaké nejdůležitější úkoly jsou nyní před nimi?

V Mali zůstáváme. Primárně budeme plnit roli ochrany sil. Kromě toho si podržíme i další funkce, které jsme měli obsazené ještě před nástupem českého velení. Ať již to jsou naše příspěvky do mezinárodního štábu či místa instruktorů v Koulikoro a ve zdravotnické komunitě. Ta naše přítomnost tedy bude obdobná jako před českým velením.

Text: Vladimír Marek, foto: EUTM Mali

Velitelství teritoria nabízí volná služební místa v posádce

Tábor

Vedoucí starší důstojník operační skupiny operačního oddělení štábu Velitelství teritoria, kapitán

ČVO 13 – odbornost vševojskového operačního směru

Další požadavky:

- praxe v operačním směru ve štábech na různých stupních velení min. 3 roky
- znalost krizového řízení výhodou

Starší pracovník štábu skupiny plánování operačního oddělení štábu Velitelství teritoria, praporčík

ČVO 13 – odbornost vševojskového operačního směru

Další požadavky:

- znalost obsluhy aplikačního programového vybavení věcné plánování

Vedoucí starší důstojník skupiny bojové a mobilizační pohotovosti operačního oddělení štábu Velitelství teritoria, kapitán

ČVO 89 – odbornost bojová pohotovost, mobilizační plánování a příprava státního území

Další požadavky:

- znalost krizového řízení, bojové pohotovosti a mobilizačního plánování
- praxe na mobilizačním pracovišti min. 3 roky

Vedoucí starší důstojník skupiny řízení logistické podpory oddělení logistiky štábu Velitelství teritoria, kapitán

ČVO 33 – technická strojní odbornost

Další požadavky:

- aktivní znalost práce s ISL MO a zkušenosti s prací v MCDP
- praxe v logistických odbornostech ve štábech na různých stupních velení min. 5 let

Vedoucí starší důstojník skupiny technické služby oddělení logistiky štábu Velitelství teritoria, kapitán

ČVO 33 – technická strojní odbornost

Další požadavky:

- aktivní znalost práce s ISL MO a ISL-ÚVT
- praxe v oblasti provozu a oprav vojenské techniky min. 3 roky

Mladší revizní technik provozní skupiny zabezpečení velení oddělení logistiky štábu Velitelství teritoria, rotmistr

ČVO 33 – technická strojní odbornost

Další požadavky:

- úplné střední vzdělání s maturitou v oboru elektro
- zkouška z odborné způsobilosti podle vyhlášky 50/1978 Sb. § 6 a min. 3 roky praxe nebo zkouška z odborné způsobilosti podle vyhlášky 50/1978 Sb. § 9

Náčelník oddělení přípravy občanů k obraně státu štábu Velitelství teritoria, podplukovník

ČVO 89 – odbornost bojová pohotovost, mobilizační plánování a příprava státního území

Další požadavky:

- zkušenosti v oboru tiskové a informační služby nebo s organizací POKOS

Starší důstojník – specialista oddělení přípravy občanů k obraně státu štábu Velitelství teritoria, major

ČVO 89 – odbornost bojová pohotovost, mobilizační plánování a příprava státního území

Další požadavky:

- zkušenosti v oboru tiskové a informační služby nebo s organizací POKOS

Vedoucí starší důstojník oddělení přípravy občanů k obraně státu štábu Velitelství teritoria, kapitán

ČVO 89 – odbornost bojová pohotovost, mobilizační plánování a příprava státního území

Další požadavky:

- zkušenosti v oboru tiskové a informační služby nebo s organizací POKOS výhodou

Životopis zasílejte ŠIS: mjr. Dana Ripperová, VÚ 4305

Bližší informace na alc. čísle: mjr. Ripperová, 301 805, št. prap. Rek, 301 813

Vojáci 14. pluku
logistické podpory
pomáhají v nemocnicích
a sociálních zařízeních

Maskáče vyměnili za ochranné obleky

Na začátku pandemie Covid-19 logistici zabezpečovali vykládku leteckých zásilek zdravotnického materiálu, který pak dále distribuovali po celé České republice. V minulém roce přepravili stovky tun materiálu ze skladů Správy státních hmotných rezerv, pravidelně vyčleňovali své zdravotníky do odběrových týmů a vysílali své vojáky na pomoc nemocnicím a sociálním zařízením.

A ani začátkem nového roku nepolevili. Nemocnice a léčebny dlouhodobě nemocných v Domažlicích, Jaroměři, Rychnově nad Kněžnou, Jičíně, Trutnově nebo v Karviné – tam všude v současné době působí logistika z Pardubic, Klatov i Lipníku nad Bečvou. A nejen to, posilují počty v řadě dalších zdravotnických a sociálních zařízení napříč celou republikou. Vyčleňují také odběrové týmy z praporečnických obvodů k plošnému antigennímu testování obyvatelstva.

Když v Domově pro seniory Luxor v Poděbradech nastoupila skupina logistiků velitelské roty 14. pluku logistické podpory na svoji první službu, čekal vojáky nelehký úkol. Volant vojenské Tatry vyměnili za péči o nemocné spoluobčany. Většina z nich ani netušila, jak jim čas strávený v domově pro seniory rozšíří obzory a změni životní priority.

Co je v životě důležité

„Po celou dobu, co jsem se pohyboval mezi nemocnými klienty domova, jsem přemýšlel nad tím, jak si nevážíme běžných věcí. Myslím tím zdánlivě samozřejmých věcí, jako že chodíme, funguje nám hlava, máme obě nohy a ruce. Nevážíme si toho, že máme rodinu a kamarády kolem sebe. Uvědomil jsem si i to, jak se může člověk lehce dostat na druhou stranu a bude také potřebovat pomoc. Nic není samozřejmost,“ popisuje své pocity a zkušenosti nadrotmistr Tomáš S. „Velký obdiv a úctu si zaslouží všichni, kteří tuto práci dělají. Ať už v nemocnicích, domovech pro seniory a dalších sociálních zařízeních. Vyžaduje to obrovské úsilí a nasazení nad rámec běžných pracovních povinností. Když zde pracujete, uvědomíte si, co je skutečně v životě důležité. Jedna věc mne opravdu mile překvapila – jak málo stačí, aby člověk udělal někomu radost,“ dodává nadrotmistr Tomáš S.

„Je přinejmenším obdivuhodné, jak naši vojáci neváhají obětovat svůj čas, své pohodlí a chtějí pomáhat druhým lidem. Ať jsou to nemocnice nebo domovy pro seniory, dostávají se do situací, na které nejsou v mnoha případech připraveni. Z pohledu vojáka, který není zdravotník ani lékař, je mu něco málo přes 18 let, to je rozhodně zkušenost, která mu změní pohled na život. Vojáci, kteří se rozhodli pomáhat nemocným a nemohoucím lidem, viděli, jak tenká může být hranice mezi životem a smrtí. Práce v takovém prostředí je velmi obtížná fyzicky, ale také psychicky. Když s vojáky po návratu hovořím, cítím, že jsou spokojeni s tím, jak to zvládli a že mohli pomoci. Všem za to patří velké poděkování. Jsme rádi, že takoví lidé slouží u našeho pluku,“ chválí vojáky, kteří pomáhali, praporčík Robert Švejda, vrchní praporčík 141. zásobovacího praporu.

Vojáci 14. pluku logistické podpory pomáhali v nemocnicích i sociálních zařízeních.

Psychika dostává na frak

V Krajské nemocnici Zlín působil také nadrotmistr Tomáš M. I on s pokorou vypráví, co během služby zažil. „Zkušenosti máme jen pozitivní. Nám to rozšířilo především vědomosti a znalosti. Během služby jsem byl u pacienta, který měl zástavu srdce. Lékař jej díky resuscitaci nahodil. To byl neskutečný a neopakovatelný zážitek. Pořád to vidím před očima. Bohužel, pán za tři dny stejně umřel. Když na to vzpomenu, je mi smutno. Bylo vidět, že pro ty starší lidi ve spojení s jinou nemocí, postižením, nadváhou, je to konec. Ze začátku jsem tam viděl pořád mého tatku. Pak si zvykneš, otupíš, nechceš si to připouštět a brát to osobně, ale psychika dostává na frak,“ vysvětluje nadrotmistr. „Měl jsem na starosti dědečka, který měl na ruce vytetováno JAWA. Nemohl vůbec mluvit, měl trubku v krku. Ale chtěl si povídat, tak psal na papír. Fakt, velký srdcař. Ty jejich životní příběhy se až bojíš poslouchat... Bolí to, když pak odejdou.“

Za všechny vojáky, kteří v nemocnici pomáhali, chce poděkovat za velkou trpělivost zejména lékařům a sestřičkám, kteří jim zpočátku museli všechno vysvětlit a přiblížit. „Jsem moc rád, že jsme tam zanechali

dobrý dojem, ať už naší prací, přístupem, chováním, pomocí. Nebo i tím, že jsme aspoň trochu dokázali rozptýlit dobrou náladou personál v těžkých chvílích, které každý den zažívají. Bylo vidět, že toho mají nad hlavu, ze směny na směnu, denní, noční, do toho učení se svými dětmi, péče o svoji rodinu. A ani jim a jejich blízkým se covid nevyhýbal," dodává nadrotmistr Tomáš M.

Pomoc je přínosem pro vojáky

Nepříznivý vývoj epidemiologické situace vyžaduje i nadále vyčlenění vojáků Armády ČR ve prospěch různých zařízení. Pomáhají v nemocnicích, domovech pro seniory a dalších zařízeních sociálních služeb. „Působení našich vojáků se liší s ohledem na jejich profesní zaměření. Naši zdravotníci z praporečního obvodu zastávají mnohdy práci chybějícího personálu v nemocnicích. Podobně jsou na tom vojáci, kteří absolvovali vojenský zdravotnický kurz CLS (Combat LifeSafer). Ti jsou přiděleni ke zdravotnickému personálu a pomáhají se zajištěním pomocné a obslužné péče," popisuje činnost vojáků z Lipníku nad Bečvou velitel 143. zásobovacího praporu podplukovník Pavel Crhonek. „V těchto zařízeních se snaží co nejrychleji zapracovat a být plnohodnotnými členy týmu. Pro přetížený a fyzicky i psychicky vyčerpaný zdravotnický personál je pomoc vojáka po boku určitě zajímavým zpestřením a psychickou vzpruhou. Přínos to má ale i pro vojáky. Obohatí je to nejenom profesně, ale zejména lidsky. Většina z nasazených chce i nadále své nabyté zkušenosti a znalosti prohlubovat.“

Mnozí vojáci se k výpomoci v nemocnicích dokonce přihlásili dobrovolně a pomáhají opakovaně. I přes mladý věk často přehodnocují svůj dosavadní pohled na život a vnímání hierarchie hodnot. V pomoci druhým někteří z nich nacházejí smysl života a dokonce přemýšlí po ukončení své vojenské kariéry o práci ve zdravotnictví. S obrovským respektem hovoří o práci a přirozené obětavosti zdravotníků, kteří svádí skutečný boj s touto nemocí v první linii.

*Text: rtm. Petra Nováková, kpt. Helena Řebíčková, Jana Deckerová,
foto: Krajská nemocnice Tomáše Bati ve Zlíně a archiv 14. plogp*

Armáda ČR zajišťovala leteckou záchrannou službu
v Jihočeském kraji od 1. ledna 2017 do 31. prosince 2020

„Kryštof 13“ v Bechyni skončil

Ranění z dopravních nehod, náhlá bezvědomí, úrazy malých dětí, popáleniny, zranění cyklisté nebo motorkáři. To všechno jsou případy, ke kterým ze základny v Bechyni startoval červenobílý vrtulník W-3A Sokol Letecké záchranné služby Armády České republiky. Její provoz od ledna 2017 zabezpečovali příslušníci 24. základny dopravního letectva v Praze-Kbelích a Odboru letecké záchranné služby a urgentní medicíny AČR. Volací znak „Kryštof 13“ přebrala 1. ledna 2021 od armády společnost DSA se základnou na letišti v Českých Budějovicích. Ta bude zajišťovat leteckou záchrannou službu pro Jihočeský kraj.

Ukázka záchrany a transportu pacienta v těžko přístupném terénu

„Pro kbelskou základnu šlo o velmi náročný úkol. Na vojenském letišti v Bechyni jsme museli vybudovat nové zázemí včetně výstavby mobilního hangáru, který kdysi sloužil u české vrtulníkové jednotky nasazené v Afghánistánu. Vrtulníková letka musela přistoupit také k intenzivnímu výcviku dalších posádek tak, aby dokázala zajistit chod dvou středisek letecké záchranné služby současně,“ říká velitel kbelské základny plukovník Martin Nezbeda.

Noční zásah patří k nejobtížnějším

První půlrok zajišťovali vojáci provoz jen v denních hodinách, stejně jako předchozí provozovatel. Během této doby měli vojenští záchranáři na svém kontě 250 zachráněných lidských životů při 245 zásazích. Téměř u poloviny z nich se jednalo o případy velmi kritické. Po půlročním denním působení zahájili vojáci nepřetržitý čtyřadvacetihodinový provoz.

Noční zásahy patří k nejobtížnějším činnostem osádky vrtulníku. Příprava na noční provoz

byla zahájena po čtyřech měsících provozu. Bylo potřeba zalétávat heliporty u nemocnic a vytípaných ploch v Jihočeském kraji. Noční vyhledávání místa zásahu vyžaduje perfektní znalost terénu a dokonalou souhru celého záchranného týmu.

„Zajištění provozu letecké záchranné služby v Bechyni neznamenal jen zajištění druhého stanoviště zdravotnickým vybavením, ale v přípravné fázi jsme museli zajistit a rozšířit početní stavy lékařského i nelékařského personálu z armádního, ale i civilního prostředí, převážně z jihočeské záchranky,“ vzpomíná plukovník gšt. Zdeněk Pašek, lékař a zároveň náčelník odboru letecké záchranné služby a urgentní medicíny. „Během našeho čtyřletého období v Bechyni jsme nalétali celkem 1924 hodin, z toho 344 hodin bylo v nočních podmínkách. Startovali jsme ke 2160 případům, z nichž 335 se odehrálo v noci. Celkem jsme transportovali 2237 pacientů. Z tohoto počtu ošetřených pacientů bylo 1098 v těžkém, až velmi těžkém

stavu a 330 raněných jsme resuscitovali,“ uzavírá statistickými čísly působení vojenské letecké záchranky v Bechyni plukovník Zdeněk Pašek.

Posádku letecké záchranky tvoří dva piloti, palubní technik, lékař a sestra. Tři členové posádky se starají o bezpečnost letu, dva pečují o pacienty. Bíločervený Sokol, který v Jihočeském kraji působil, má řadu výhod. Především svou kapacitou umožňuje přepravit dva pacienty najednou a ve stroji je podstatně víc prostoru pro práci zdravotníků. Některé úkony tak mohou provádět už za letu.

V současnosti se o provoz letecké záchranné služby v republice dělí Armáda České republiky na stanovišti v Plzni-Líních, Policie ČR v Praze-Ruzyni a osm středisek provozují soukromé firmy – šest firma DSA, dvě slovenský provozovatel ATE. Došlo k rozšíření v nepřetržitém provozu na celkový počet šest stanovišť (Líně, Praha, Ostrava, Brno, Hradec Králové a České Budějovice).

Vzpomínka jednoho z pilotů

„Bylo to těsně před koncem služby. Pomalu jsme se chystali na předání služby další směně. Někdo si vařil ranní kávu, já jsem si zrovna připravoval snídani. V tom zazněl signál ke vzletu. Ve vzduchu jsme byli za tři minuty. Podle prvotní informace, kterou jsme dostali od lékaře na palubě vrtulníku cestou k zásahu, šlo o požár domu u Kajetína na Tábořsku. Na místě bylo více zraněných osob a k události byla okamžitě vyslána i zdravotnická záchranná služba a hasiči. My jsme na místo přiletěli ze složek IZS jako první,“ vzpomíná na svůj nejnáročnější zásah pilot vrtulníku W-3A Sokol kapitán Jiří Jogl.

Dům byl celý v plamenech a nad celým objektem se převalovala oblaka hustého dýmu. „Už samotné přiblížení vrtulníku k místu zásahu bylo náročnější než jindy. Museli jsme zohlednit směr větru, abychom nenasáli zplodiny do motoru, a zároveň jsme dávali pozor, abychom vlivem proudu vzduchu od rotoru nerozšířili požár ještě víc. Jednalo se o dřevěnou hájenku na okraji lesa, asi dva kilometry od vesnice. Hrozilo, že se požár rozšíří dál. I přes tuto okolnost jsme se snažili přistát co nejbližší místa zásahu, samozřejmě s ohledem na bezpečnost,“ pokračuje pilot. „V první chvíli mě napadlo, že ošetření probíhá nebezpečně blízko hořícího domu. Jak si zpětně vybavuji, zarazilo mě ticho, které přerušoval jen praskající oheň, pláč raněných a přesné pokyny lékaře.“

Hasiči dorazili na místo požáru zhruba po pěti minutách, co pilot vypnul vrtulník. Sanitka dorazila vzápětí. Všichni se okamžitě zapojovali do záchranné akce. Jakmile lékaři ošetřili a připravili oba vážně zraněné na letecký transport, červenobílý vrtulník vzlétl do pražské nemocnice.

Na tento zásah nezapomeneme

„Na místě jsme byli čtyřicet minut. Počasí nebylo úplně ideální, hned po vzletu jsme začali přes řízení letového provozu zjišťovat aktuální meteorologické podmínky na letištích v Praze. K přednostem našeho vrtulníku patří možnost

Transport a záchrana pacienta je o celém týmu vrtulníku.

transportu dvou pacientů současně. Na místě jsme nechali našeho leteckého záchranáře. Nejdříve jsme předávali vážně zraněné dítě v pražské nemocnici v Krči, otcе jsme následně transportovali na popáleninové centrum do vinohradské nemocnice. Matka s druhým dítětem byla převezena sanitkou do nemocnice v Táboře," vzpomíná kapitán Jogl.

Na místo zásahu se vrtulník vrátil před jedenáctou hodinou dopoledne. „V Praze jsme se zdrželi tankováním paliva, abychom byli ihned připraveni pro další zásah. Stává se nám totiž, že při návratu nás dispečink zdravotní záchranné služby odvolá jinam na další zásah," vysvětluje pilot. „Požár na místě byl už uhašen, dům ještě doutnal. Na místě byli už jen hasiči, kteří monitorovali a kontrolovali stav. Během přistání se nám všem vybavily vzpomínky z raného zásahu. Příčinou požáru byla exploze plynové bomby, která byla blízko elektrické centrály. Pro nás všechny byl tento zásah náročný, a to nejen fyzicky a psychicky,

Zásah při požáru domu na Tábořsku byl pro pilota vrtulníku jeden z nejnáročnějších.

Pilot vrtulníku W-3A Sokol kpt. Jiří Jogl

ale také emočně. Určitě na něj nikdo z posádky nezapomene."

Výcvik na náročné zásahy

„Toto jsou opravdu raritní případy, kdy se celá posádka na několik minut ocitá první na místě. Všichni jsou konfrontováni s obrovskou lidskou tragédií a musí rychle a bezchybně jednat," říká plukovník gšt. Zdeněk Pašek. „Od optimálního přistání na místě, přes zajištění bezpečného místa pro vrtulník během zásahu, až po pomoc s evakuací osob a především rychlé a kvalitní ošetření zraněných. Zajištění dýchacích cest je u malého a tak závažně poraněného pacienta

opravdu velmi těžké a lze ho provést pouze v prvních minutách. Pak se okno zavírá a je nutné volit jiné postupy s větším rizikem pro pacienta. Naše posádky jsou na podobné akce cvičeny nejen odborně, ale i po stránce týmové spolupráce. V neposlední řadě se dbá i na následné emoční zpracování celé události," vysvětluje chování posádky plukovník Pašek.

Text: Jana Deckerová a kpt. Zuzana Špačková
foto: Jan Kouba a autorky

Doktrína, kterou se výsadkáři Armády ČR řídili od roku 1985, prošla aktualizací

Bojové použití výsadkových jednotek

Vojenská doktrína „Bojové použití výsadkových jednotek“ a vojenský předpis „Výs-3-1 Výsadková a záchranná příprava“ spolu tvoří komplementární celek a navzájem se ovlivňují. Poslední aktualizace předpisu Výs-3-1 proběhla v roce 1994, přičemž i to byla spíše komplexní aktualizace jeho verze z roku 1985. Předpis byl od té doby plný doplňků, které stejně nedokázaly pokrýt hloubku změn za posledního čtvrtstoletí.

Zatímco uvedená vojenská doktrína vymezuje hranice pro výsadkové vojsko, definuje jeho úkoly a organizační strukturu, dává možné příklady způsobů plnění úkolů či zdůrazňuje doktrinální zásady správného použití tohoto druhu vojska (a explicitně vyjmenovává ty nevhodné), vojenský předpis Vys-3-1 se zaměřuje na všechny technické a částečně doktrinální aspekty jednoho z deseti vyjmenovaných úkolů výsadkového vojska. Tím jsou vzdušně-výsadkové operace, tedy úkoly se zasazením vzduchem (na padáku, vrtulníky nebo přistávacím letounovým výsadkem), nejčastěji v týlu nepřítele. Předpis řeší jak podmínky těchto operací v boji, tak jejich mírový výcvik.

Jak tomu bylo dříve

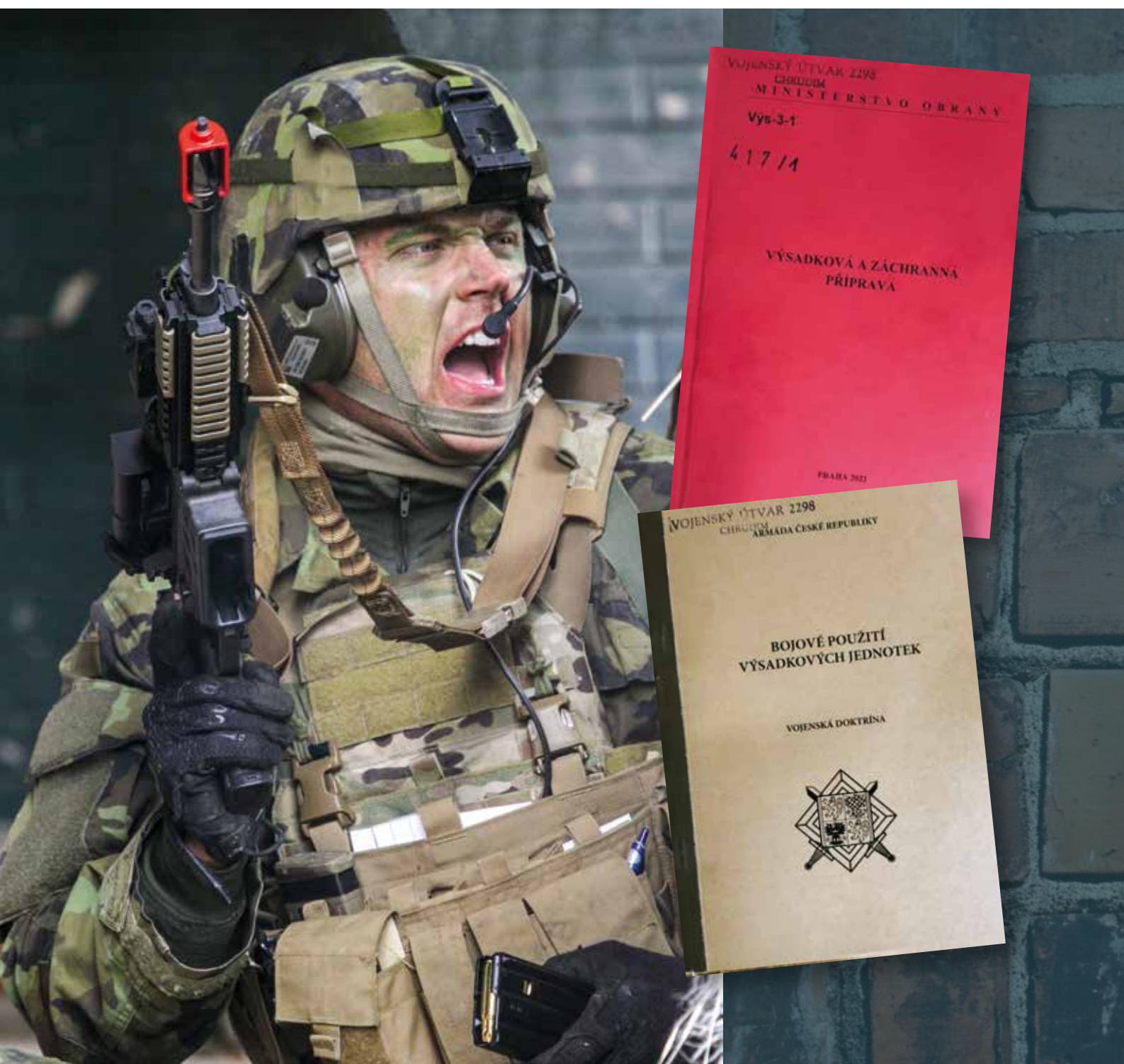
Ve zlatém věku výsadkového vojska v československé armádě, tedy v 60. letech před jeho

dramatickou redukcí v roce 1969 po invazi vojsk Varšavské smlouvy (nejen co do velikosti, ale zejména co do schopností), byly podmínky výsadkového vojska definovány zejména dvěma dokumenty – doktrinálním předpisem „Vys-1-1 Bojové použití výsadkového vojska“ z roku 1961 (prakticky shodný název s jeho dnešní obdobou není náhodný) a technickým předpisem „Vys-3-1 Výsadková příprava“ (zase není náhoda) z roku 1967. Po zmíněné redukcí výsadkového vojska přestala na téměř 20 let existovat jedna z částí „trojnožky“ jeho schopností (výsadkáři určení na taktické a operační výsadky) a schopnost speciálních sil byla na dlouhou dobu velmi utlumená. Další existence výsadkového vojska byla postavena na třetí noze původní „trojnožky“ – průzkumnících. Proto od konce 60. let už nikdy nebyl vydán doktrinální předpis upravující použití výsadkového vojska – vzhledem k jeho

velikosti a vnitřnímu složení nebyl potřeba. Vše se řídilo potřebami průzkumných jednotek. To se začalo měnit až v době perestrojky, kdy československé výsadkové vojsko začalo obnovovat všechny své někdejší funkce, nicméně politické změny roku 1989 přišly před dokončením celého procesu, tudíž doktrína nadále zůstávala za realitou. Tento stav panoval až done dávna, kdy již nešlo dále tolerovat tento tristní stav. Spolu se zahájením výstavby výsadkového pluku začala pracovat zpracovatelská skupina na vojenské doktríně „Bojové použití výsadkových jednotek“ a s časovým odstupem i na vojenském předpisu Vys-3-1.

Aktualizace vycházela z roku 1985

Vydání předpisu Vys-3-1 se naposledy uskutečnilo v roce 1994, jednalo se ale spíše o komplexní aktualizaci jeho verze z roku 1985. Předpis byl

od té doby plný doplňků, které stejně nedokázaly pokrýt hloubku změn zposledních 25 let. Se vznikem výsadkového pluku se situace stala neudržitelnou, a i proto byl vypracován zcela nový předpis, který zároveň nahrazuje předpis letectva „Let-3-16 Padáková záchraná a výsadková příprava letectva“ z roku 1989. Vojská doktrína „Bojové použití výsadkových jednotek“ neexistovala více než půl století, tudíž její předobraz „Výs-1-1 Bojové použití výsadkového vojska“ šlo využít jen jako inspiraci pro existenci takového dokumentu. Doba, možnosti i úkoly výsadkového vojska se změnilly příliš. Nešlo tudíž o aktualizaci, a to ani komplexní, ale o zcela nový dokument reflektující současné a budoucí úkoly výsadkového vojska.

Co nové „verze“ obsahují

Původní předpis „Výs-1-1 Bojové použití výsadkového vojska“ vznikl v 60. letech a počítal s útočnou operací československého frontu přes jižní Německo. Řešil tedy jak operační, tak taktické výsadky na podporu útočících mechanizovaných armád, a to včetně takových aspektů, jako taktických nukleárních úderů, zapalování lesních masivů za účelem vytvoření překážek atp. To vše v paradigmatu klasických výsadkových

jednotek, jejichž základním úkolem bylo ovládnutí důležitých cílů a jejich udržení do příchodu hlavních sil.

Současná vojenská doktrína „Bojové použití výsadkových jednotek“ oproti tomu reflektuje současné bojiště a vidí ho pod prizmatem konfliktu střední a nízké intenzity s mnohem širší paletou úkolů. Výsadkové jednotky jsou v pojetí doktríny blíže jednotkám rangers/commando, tedy s vyšší flexibilitou a ofenzivní silou za cenu dlouhodobé obrany statického cíle.

Vojenský předpis „Výs-3-1 Výsadková a záchraná příprava“ prodělal ve srovnání s výše uvedeným dokumentem spíše evoluční změny. Jak název napovídá, tak na rozdíl od svého předchůdce neřeší jen výsadkovou přípravu, ale i záchrané práce. Od roku 1994 pochopitelně došlo k značnému technickému vývoji. Zatímco původní Výs-3-1 počítal s padákovou i leteckou technikou z 80. let, která již dávno není ve výzbroji AČR, nový Výs-3-1 již počítá nejen se současnými ekvivalenty, ale řeší i technické prostředky, které AČR v polovině 90. let vůbec neznala (slanění z vrtulníku pomocí rychlého lana, stažení výsadku vrtulníkem metodou Fries atp.). Lépe také řeší taktická cvičení (což jsou de facto podmínky i pro bojové seskoky), nebo rozměry

výsadkových ploch. Nepopisuje také již podmínky pro konkrétní typy letadel, ale jen obecně pro letouny s pevnými křídly a vrtulníky. To poskytuje jistou flexibilitu do budoucna.

Oba dokumenty nabízí mnohem lepší půdu pro další rozvoj výsadkového vojska. Zároveň jsou mnohem lepší právní ochranou velitelů organizujících výcvik i operační nasazení výsadkových jednotek. Doktrína „Bojové použití výsadkových jednotek“ zaceluje díru v srdci výsadkového vojska, která v něm zela desítky let.

Sto stran za půl roku

„U doktríny Bojové použití výsadkových jednotek jsem byl vedoucím zpracovatelské skupiny. Tu tvořilo kromě mě dalších sedm výsadkářů, přičemž stostránkový dokument o devíti kapitolech a dvou přílohách (což byl maximální rozsah stran, který jsem si na začátku stanovil) jsme napsali za půl roku. Pak přišla poměrně dlouhá a obtížná fáze dvou kol připomínkových řízení, právního posouzení, redakční a grafické úpravy a finálního schválení a podpis náčelníka Generálního štábu,“ uvádí podplukovník Ivo Zelinka, zástupce velitele 43. výsadkového pluku.

Na rozdíl od předpisu Výs-3-1, který je určen primárně pro samotné výsadkové vojsko a letectvo, čemuž je plně přizpůsoben, doktrína výsadkových jednotek je naopak určena i pro všechny štáby a velitele, kteří mohou očekávat, že budou operativně spolupracovat s výsadkovými jednotkami, mít je v sestavě nebo jim dokonce velet. Má tedy i ambici edukovat, proto rozdělovník počítal nejen se svazky AČR a velitelstvími, ale třeba i s Univerzitou obrany.

Výs-3-1 je primárně technický předpis, proto hlavní úlohu v jeho vytváření mělo Oddělení výsadkového vojska SRS MO. 43. výsadkový prapor (v té době pluk ještě neexistoval) sloužil především jako hlavní zdroj poznatků, podával návrhy na konkrétní ustanovení a následně byl jedním z připomínkových míst. „Hlavní tíhu tedy nesli instruktoři výsadkové přípravy, přičemž mojí úlohou jako taktického velitele bylo dívat se na problematiku především velitelskou optikou. Tedy zda budou ustanovení podporovat cíle či předpokládané způsoby operačního nasazení výsadkových jednotek tak, jak jsou definovány ve výsadkové doktríně,“ dodává podplukovník Ivo Zelinka.

Na základě podkladů pplk. Iva Zelinky zpracoval Michal Voska, foto: archiv a Jana Deckerová

A fakta

Pro zájemce ze strany vojáků či zaměstnanců Ministerstva obrany je PDF verze Výs-3-1 ke stažení na ŠIS. Oproti tomu doktrína „Bojové použití výsadkových jednotek“, má stupeň vyhrazení „Pro služební potřebu“, není tedy určena k volnému šíření mimo resort MO.

Po bouřce vždy vyjde slunce

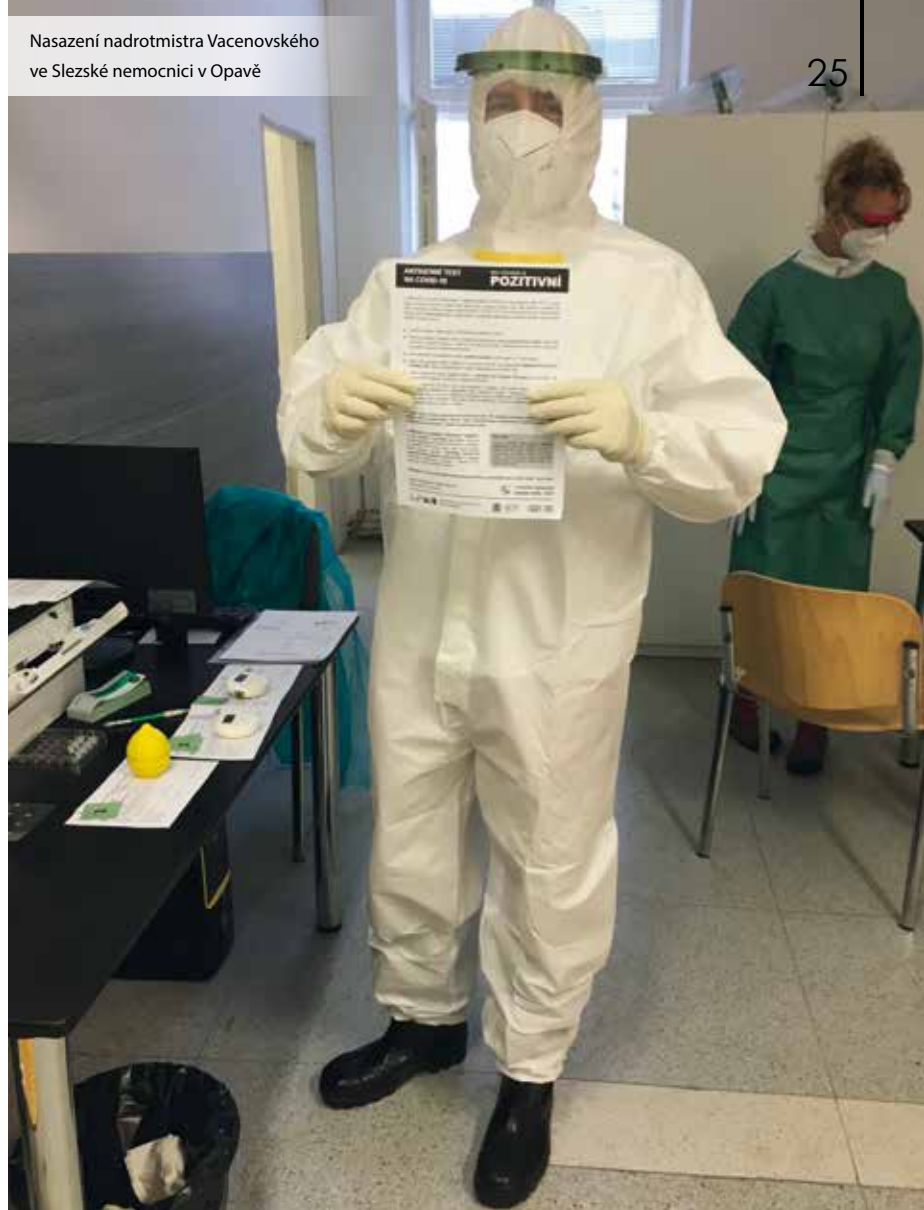
„Cenné zkušenosti z nemocnic získávám i mimo pandemii,“ říká vojenský zdravotník nadrotmistr Vojtěch Vacenovský

Třicetiletý vojenský zdravotník nadrotmistr Vojtěch Vacenovský vystudoval Střední zdravotnickou školu v Opavě. Poté ho další kroky vedly na Ostravskou univerzitu, kde absolvoval bakalářské studium zdravotnického záchranáře. Nějaký čas pracoval jako záchranář v Městské nemocnici Ostrava. Práce záchranáře ho bavila, ale říkal si, že něco takového může v průběhu svého života dělat kdykoliv. Nechtěl jen chodit z práce do práce. Chtěl zažívat nové výzvy a pravidelně na sobě pracovat po stránce profesní i fyzické. Proto se přihlásil do agentury, která sháněla zdravotnické záchranáře do Spojených arabských emirátů. Byla to pro něj zadní vrátka, protože ve stejném období se pokoušel dostat také do armády. Nakonec mu vyšla druhá varianta, stal se profesionálním vojákem a splnil se mu tak velký sen. Nastoupil na pozici zdravotníka obvaziště 53. pluku průzkumu a elektronického boje v Opavě, kde působí již šestým rokem.

Působení nadrotmistra Vojtěcha Vacenovského v Afghánistánu

Praktická ukázka pro pedagogy Moravskoslezského kraje – poskytnutí první pomoci

Vojto, jak náročné je zastávat pozici vojenského zdravotníka a co vše to obnáší?

Má pracovní pozice je velmi zajímavá a rozmanitá. Z poloviny je tvořena pravidelnými stážemi u Zdravotnické záchranné služby Moravskoslezského kraje, kde jezdím společně se záchranáři k různým úrazům, dopravním nehodám a mnoha dalším situacím ohrožujícím lidské zdraví. To vše především

z důvodu udržení své zdravotní odbornosti. Z druhé poloviny zdravotnický zabezpečují výcviky vojáků – jezdím na střelby, házení granátů, seskoky padákem, lezení po skalách, přesuny se zátěží v terénu, přesuny na sněhu a ledu, výcvik na divoké vodě. Nedílnou součástí mé práce jsou přednášky žákům na základních školách. Přednáším také pedagogům základních a středních škol Moravskoslezského kraje na téma „Poskytování

první pomoci ve školách“ v rámci koncepce POKOS (Příprava občanů k obraně státu) organizované Krajským vojenským velitelstvím Ostrava. Často provádím také školení v armádních řadách, a to těch vojáků, kteří odjíždí do zahraničních operací.

Kvůli pandemii přišly nové úkoly, jak hodnotíš své současné nasazení?

V současné době se náplň mé práce změnila. Z důvodu covidové pandemie a nedostatku zdravotnického personálu v nemocnicích byla armáda požádána o pomoc při testování. V první vlně jsme spolu s kolegy tři měsíce působili v havířovské nemocnici, kde jsme prováděli PCR testy, které měly za úkol zjistit pozitivitu či negativitu na onemocnění Covid-19. Na stejném místě jsme se také účastnili plošného testování veřejnosti. V druhé vlně provádíme antigenní testování veřejnosti ve Slezské nemocnici v Opavě. Z mého pohledu se jedná o velice cennou zkušenost. Dostali jsme se do míst, kam bychom se jindy nedostali, a potkali na nich mnoho zajímavých lidí, kteří k nám i přes obrovské vytížení byli vždy vstřícní. Spolupracovali jsme se všemi složkami integrovaného záchranného systému a mohli se tak na vlastní oči přesvědčit o tom, že celý tento systém pracuje v návaznosti jeden na druhého a všichni táhnou za jeden provaz tak, aby byly následky pandemie co nejmenší.

Jaké jsou tvé další armádní cíle?

Ve své práci bych se rád i nadále zdokonaloval ve svém oboru, absolvoval plno zajímavých kurzů, stážoval u zdravotnické záchranné služby a možná také absolvoval ještě jednu zahraniční operaci, kde bych mohl získané vědomosti uplatnit.

Nasazení vojáků v misích je jistě náročné, jaké jsou tvé zahraniční zkušenosti?

V roce 2017 jsem absolvoval misi v Afghánistánu na letecké základně Bagram v provincii Parvan. Kontingent se skládal z příslušníků 53. pluku a 102. průzkumného praporu. I přes všechny těžkosti, které zahraniční mise tohoto ražení obnáší, jsem rád, že jsem na ní mohl být. Při představě zahraniční vojenské mise si většina lidí představí americký film, kde chodí frajeři v uniformách na patroly, mají úsměvy od ucha k uchu a disponují darem nesmrtelnosti. Ve chvíli, kdy ale voják do mise skutečně odjede, dostane se na základnu, nasadí si balistickou vestu, přilbu, vezme brena (útočná puška) a vyjde na pěší dismount kolem základny, mu dojde, že realita je úplně někde jinde. Najednou se s ostatními kluky ocitáte na místě, kde musíte spoléhat jeden na druhého a stoprocentně si věřit. Nikdy tam nemůžete být jako jednotlivec, ale pouze jako tým. Na takovém místě se vám úplně změnila priority a po příjezdu domů si začnete vážit věcí, které jste dříve brali jako samozřejmost. Máme štěstí, že můžeme žít v tak krásné a bezpečné zemi, jakou je právě ta naše.

Tvá práce přináší i určitá rizika a časové vytížení, co na to říká rodina?

Má práce je občas časově náročná, což bohužel nejvíce pociťuje rodina. Minulý rok byl pro nás jeden z nejtěžších. Byl jsem kvůli covidové pandemii často mimo domov, stavěli

Nasazení nadrotmistra Vacenovského ve Slezské nemocnici v Opavě

jsem dům a narodila se nám naše první dcera. Domů jsem se vracel vždy až pozdě večer. Na své nejbližší mám však štěstí a jsem jim velmi vděčný za toleranci a podporu za všech okolností. Bez nich bych nikdy nebyl tam, kde dnes jsem.

Můžeš prozradit nějaké zajímavé zážitky z praxe?

Těch mám mnoho, a to jak úsměvných, tak i těch smutných, které k životu chtě nechtě také patří. Ty smutné jsem nakonec zavrhl, protože těch je spousta v médiích a v dnešní době je třeba myslet hlavně pozitivně. Nakonec jsem vybral ten, který by se nebyl covidu za normálních okolností nejspíš nikdy nestal. Vše se odehrálo v havířovské nemocnici. Jelikož byla na jaře 2020 těžká doba a zdravotnický personál byl fyzicky i psychicky vyčerpaný, rozhodl se ředitel nemocnice,

že své zaměstnance podpoří, nastoupí mezi ně do první linie a bude pomáhat s testováním osob na onemocnění Covid-19. Já měl to štěstí, že jsem zrovna v ten den byl vedoucím směny. Pan ředitel mi byl po celou dobu nápomocný a plnil úkoly, které jsem mu zadával. Obvolával lidi, kteří měli přijít na odběr, chodil pro média a materiál, dělal povrchovou dezinfekci a mnoho dalších úkonů, se kterými se vzhledem ke svému postavení nikdy předtím nesetkal. Ke všemu se postavil velmi lidsky a já se s nadsázkou mohl chlubit tím, že jsem šéfoval řediteli nemocnice.

A jaké je tvé motto?

Když mi často něco nevychází a nedaří se, tak si vždy řeknu jednu věc: Po bouřce vždy vyjde slunce.

Armáda má nové piloty z civilu

Vzdušné síly se poslední roky potýkaly s nedostatkem pilotů, techniků a řidičích letového provozu. Armáda se proto v roce 2019 rozhodla pro unikátní krok – nábor pilotů vrtulníků z civilu. Tři noví nyní nastoupili k vrtulníkářům do Náměště. V novém roce přivítal velitel 22. základny vrtulníkového letectva plukovník Rudolf Straka tři nové piloty, kteří byli touto kampaní osloveni a rozšířili řady vojenského létajícího personálu.

Nově přichozí jsou absolventy oboru profesionální pilot a oboru stavby letadel na Vysokém učení technickém v Brně. Jejich hlavním motivem pro vstup do armády byla touha pilotovat. V následujících měsících je čeká náročný výcvik, a to hlavně v Centru leteckého výcviku v Pardubicích, kde je pro ně připravena pořádná dávka teorie a výcviku na leteckých simulátorech, a poté už praktický letový výcvik na vrtulníku Enstrom-480B v rozsahu 150 letových hodin. Teprve pak se bude rozhodovat, zda budou pokračovat jako piloti vrtulníků Mi-17 a 171Š, nebo se stanou jedněmi z prvních pilotů nově pořizovaných vrtulníků.

Jiří Baloun podpořil VFS

Bývalý 1. zástupce náčelníka Generálního štábu Armády ČR generálporučík v záloze Jiří Baloun působí již rok na velvyslanectví České republiky v Afghánistánu, do jehož čela byl jmenován 1. ledna 2020. To, že v hloubi duše zůstává pořád vojákem, dokládá i jeho osobní dar Vojenskému fondu solidarity, který pomáhá vojákům v těžkých životních situacích. Jiří Baloun patří bezesporu k srdcařům, díky nimž může Vojenský fond solidarity pomáhat.

Dar z aukce hodinek

V lednu letošního roku převzala předsedkyně výboru Vojenského fondu solidarity brigádní generálka Lenka Šmerdová od zástupce firmy Czechoslovak Group, a. s. (CSG) Aleše Klepka symbolický šek v hodnotě 280 000 korun. Peněžní dar je výtěžkem aukce unikátních hodinek Prim Orlik DLC – Věrní zůstaneme, které holding CSG v loňském roce daroval do dražby. Ta proběhla v Galerii Kodl symbolicky v listopadu, tedy v měsíci, kdy si armáda připomíná Den válečných veteránů (11. 11.). Od běžného modelu se tyto hodinky liší především zobrazením československé vlajky na číselníku vedle datového okna. Individualizována je také zadní strana, kterou zdobí nápis VĚRNÍ ZŮSTANEME a notový zápis prvních tónů české státní hymny, doplněný stylizovanou českou vlajkou. Vyrobita je společnost ELTON hodinářská – jediný výrobce českých hodinek PRIM.

Základy moderní armády

Představitelé Armády České republiky v čele s náčelníkem Generálního štábu AČR armádním generálem Alešem Opatou si připomněli sto let od okamžiku, kdy skončila zásadní éra budování ozbrojených sil. V lednu 1921 ukončil své působení v Československu francouzský generál Maurice César Joseph Pellé, historicky první náčelník Hlavního štábu československé branné moci, předchůdce současného Generálního štábu AČR. Generál Pellé během necelých dvou let vybudoval základy moderní armády. Náčelník GŠ AČR armádní generál Aleš Opaata zdůraznil, že celá francouzská vojenská mise bez diskuse položila základy moderní armády. Zásahu na tom má právě generál Pellé, který svůj úkol příkladně splnil. Dokázal prosadit svoji vizi fungování armády, proto má pevné místo v její historii.

Do pomyslného důchodu odešel
pilot vrtulníků Peter Smik

Děkujeme, Peter

Peter Smik celý svůj život zasvětil armádě, stejně jako jeho slavný příbuzný, pilot RAF Otto Smik, který byl považován za letecké eso. Rodina Smiků má v armádě dlouholetou tradici, koneckonců, současný vrchní praporčík AČR je synem Petera, pilota, který i díky dlouholetému působení u letecké záchranky pomohl zachránit stovky či tisíce lidských životů.

Podplukovník Peter Smik před posledním letem Mi-8 s imatrikulací 0001

Petera to k letectví táhlo již od útlého věku, jelikož nad jeho rodnou vesnicí dotáčely třetí zatáčku letouny Aero při přistávacím manévru na letišti Poprad. K tomu pochopitelně vyprávění jeho tety o strýci Ottovi, který byl druhoválečným leteckým esem. Jeho obdiv k letectví jej přivedl na střední leteckou školu, poté byl mechanikem na letounech Mig. To mu ale nestačilo, láska k létání byla silnější a pozemní práce a servis nebylo to pravé. V roce 1982 se stal vojákem z povolání. Absolvoval kurz pro piloty vrtulníků na stroji Mi-2. O dva roky později nastoupil k bojovému útvaru a udělal si typové zkoušky na vrtulník Mi-24, který dodnes armáda používá. Ten se stal pro něho srdeční záležitostí. U letectva následně prošel všemi funkcemi pilota, až se stal velitelem letky, kde působil do roku 2017. Všem předcházela dlouhá příprava a také dlouhá léta postgraduálního studia a potřebných kurzů, včetně jazykových znalostí.

Mise a záchranka

Peter se účastnil i řady misí, k té poslední patřil Afghánistán, kde cvičil tamní piloty na vrtulnících Mi-17. Jak sám říká, jeho letecká kariéra se prolínala jak tady v České republice, tak při létání a mentoringu na misích. V roce 2003 začal Peter létat u letky, která zabezpečovala leteckou záchrannou službu v západních Čechách pro Plzeňský a Karlovarský kraj. Mezitím byl i vybraným pilotem, který vozil naše nejvyšší ústavní činitele včetně prezidenta. Tento úkol zabezpečoval vrtulníkem Mi-8, který je k těmto účelům uzpůsoben. Kdo Petera zná, ví, že vždy dokázal vnést na palubu nejen profesionalitu, která je nezbytná, ale i dobrou náladu a humor, který ho nikdy neopouští. Zabezpečení tohoto druhu přepravy samozřejmě vyžaduje značnou míru plánování, organizačních schopností a v neposlední řadě flexibility. A protože Peter patřil k našim nejlepším pilotům, stal se i display pilotem na vrtulníku W-3A Sokol, kdy předváděl letecké ukázky pro veřejnost, tedy předvedení vysoké pilotáže. To bylo dle jeho slov to nejhezčí. K tomu i nadále létat pro záchranku, měsíčně měl šest až osm čtyřadvacetihodinových služeb. Společně s dalším leteckým a pozemním personálem

pomáhal rozběhnout provoz záchranky na stanovišti v Bechyni. Tím byla zahájena přímá letecká záchrana lidí v nouzi v jižních Čechách v rámci IZS, a to ve dne i v noci.

Na všech typech vrtulníků AČR

Peter ve svém vojenském životě létel na vrtulnících Mi-2, Mi-8, Mi-17/171, Mi-24 a W-3A Sokol. Svoji aktivní vojenskou službu ukončil na konci prosince 2017. Poté i nadále létel na záchrance jako pilot vrtulníku W-3A Sokol zejména v Liních na pozici odborného létajícího personálu – občanský zaměstnanec určený pro výcvik pilotů pro leteckou záchrannou službu a pro její zabezpečení. Koncem loňského roku ukončil svoji kariéru u letectva AČR ve věku 57 let, po 38 letech za kniplem. „Letectvu vděčím za splnění dětského snu. Když se podívám zpětně, armáda mi dala mnohé, ale nevzala mi nic. Na což má samozřejmě moje rodina trochu jiný názor, protože když chtěla se mnou na výlet, dovolenou, musel jsem do služby, letět do mise, na záchranku či na nějaký letecký den jako display pilot. Jsem ale nesmírně rád, že jsem mohl být členem této

skvělé party, která pomáhá občanům, ale také plní úkoly pro potřeby ústavních činitelů, podílí se na mentoringu u nás i v zahraničí. A v neposlední řadě musím poděkovat své rodině. Jsem nesmírně rád, že část Smiků i nadále pokračuje v rodinné tradici, myslím tím svého syna Petera. Sice nepokračuje v letectví, ale byl příslušníkem speciálních sil a nyní se věnuje poddůstojnickému a praporčíckému sboru ve funkci vrchního praporčíka AČR. Jsem na něj moc hrdý a můj odchod ze zelené je o to snazší, když vím, že tu je on,” uvedl na závěr svého rozloučení Peter Smik, jemuž i za nás patří veliké poděkování. Spolupráce s ním byla vždycky nejen profesionální, ale i přátelská a vřelá.

Peter se kniplu nevzdává ani nyní a po nedávných typových zkouškách bude i nadále pomáhat zachraňovat lidské životy u společnosti DSA za kniplem vrtulníku Eurocopter EC 135.

Text: Michal Voska, Foto: Michal Voska a archiv Petera Smika

Městská policie se svezla na vlně humoru

Efektivní spolupráce VTÚ a ÚVN

Od prvních dnů, kdy se v Česku vyskytl nový typ koronaviru SARS-CoV-2, se Ústřední vojenská nemocnice – Vojenská fakultní nemocnice Praha významně zapojuje do všech aktivit vedoucích ke zvládnutí pandemie. Za podpory Ministerstva obrany stále pracuje na zlepšování podmínek pro péči o pacienty i pro práci svého personálu. Ve spolupráci se státním podnikem Vojenský technický ústav se podařilo vytvořit koncept mobilních kontejnerů, který je určený pro celoroční využití. Už nyní zde probíhá vakcinace proti Covid-19 a komplex šesti upravených kontejnerů byl na přelomu ledna a února centrem, kde se soustředila všechna dosavadní odběrová místa ÚVN na testování SARS-CoV-2.

Vojáci zachránili lidské životy

Náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Aleš Opata udělil poručíkovi Luboši Mrzenovi z bechyňského 151. ženijního praporu plaketu za záchranu života. V létě minulého roku cestou na dovolenou u obce Stránska na Slovensku vyprostil z havarovaného auta raněného, kterému ošetřil silné krvácení z tepny na stehně, a tím mu zachránil život. K ošetření použil lékárničku z auta, komunikoval se zraněnými a kontroloval jejich stav až do příjezdu záchranné služby. Oceněným vojákem byl také rotný Marek Šťastný z 31. pluku radiací, chemické a biologické ochrany. Profesionálně pomohl muži, který zkolaboval a několikrát upadl do bezvědomí na čerpací stanici v Hodkovicích nad Mohelkou na Liberecku.

Strakoníčáci pomáhají v boji s covidem

Strakoníčtí vojáci bojují s koronavirem na všech frontách. Pomáhají v nemocnicích, domovech pro seniory, působí v odběrových týmech a darují i rekonvalescentní plazmu, která se podává pacientům s těžkým průběhem onemocnění Covid-19. Vojáci pomáhají v nemocnici zpravidla dva týdny a pak jsou vystřídáni novou skupinou. Někteří jsou nasazováni opakovaně. Jsou mezi nimi i tací, kteří v nemocnicích strávili dohromady šest i více týdnů. Od začátku pandemie se nezařadili ani strakoníčtí zdravotníci. Aktuálně působí v Ústřední vojenské nemocnici v Praze, kde se zapojili do dobrovolného antigenního testování na Covid-19. Přítomni jsou vždy dva vojáci ze strakonického obvazistě, které po týdně střídají jejich kolegové. Začínají v osm hodin ráno a končí v půl šesté večer. Za den provedou zhruba 200 až 250 odběrů.

Tři mobilní týmy UO v terénu

Mobilní očkovací týmy Fakulty vojenského zdravotnictví Univerzity obrany ve spolupráci s Fakultní nemocnicí Hradec Králové zahájily vakcinaci klientů a zaměstnanců v Domově důchodců U Biřičky v Hradci Králové. Během prvního dne podaly očkovací látku 182 lidem, v očkování pokračují také v dalších dnech. Královéhradecká Fakulta vojenského zdravotnictví vyslala do domova tři týmy ve složení sestra, lékař a administrativní pracovník. Samotné očkování téměř dvou stovek lidí nepoznamenal žádný organizační zádrhel ani zdravotní problém. Do konce března by mělo být naočkováno 95 procent klientů a 70 procent zaměstnanců. V domově je přibližně 340 klientů a stará se o ně 24 zaměstnanců.

**Představujeme příslušníky aktivní zálohy
a jejich civilní profese**

Do armády mě přivedla návštěva Izraele

Ivo Bukovský, narozen v roce 1971 v Kobyli, kde žije i nyní

Ivo podniká v rodinném Vinařství Bukovský v Kobyli. Víno je jeho velikou vášní, koníčkem, profesí i zálibou. Má dva syny. Původně vystudoval strojní průmyslovku. Následovalo Vysoké učení technické, které po semestru opustil, protože ho studium nenaplněovalo, jak by mělo. Kvůli oboru vystudoval vinařskou školu a také zahradní inženýrství. Rád dodává, že má inženýrský titul z toho, že ví něco o tisíci květinách, ale o jedné květině ví tisíc věcí. Vyjma vinařství je jeho vášní

i letectví, kde právě absoluuje kurz na ultralehké letadlo.

Vztah k armádě

Armádu bere za instituci, která se o něco stará. Ale až při svých cestách po Izraeli pochopil, že vše má dvě strany mince. „Otázka bezpečnosti není záležitostí institucí, ale otázkou celospolečenskou. Všichni musí mít zájem, aby zde bylo a setrvalo bezpečí. Pokud se podíváme do historie, zjistíme, že jak přestal mít občan zájem

o obranu státu, tak státní uskupení dlouho nevydrželo. I to bylo k vidění v Izraeli. Zde jsou nemalé problémy a občané se musí starat a do obrany se zapojit a o obranu vlastní země mít zájem,“ představuje Ivo Bukovský svůj pohled na bezpečnostní situaci a armádu. Ten ho také nejspíš přivedl ke službě v zálohách.

Pozice v AZ

Aktivní záloha v Bučovicích je od počátku jeho mateřským útvarem. Pomáhal ji doslova

Bučovské zálohy Ivo spoluzakládal.

rozjet od samého počátku. Za dobu své kariéry působil u vyprošťovacího družstva, kde bylo jeho úkolem vyprošťování techniky. Nyní je v družstvu oprav techniky. „V Bučovicích jsem od začátku, tedy již řadu let. Víím, co kde je, jsem vždy připraven pomoci, zkrátka udělat to, co je zrovna potřeba,“ říká rotný Bukovský.

Četnost cvičení

Bukovský má sezónní firmu, červnová cvičení jsou vždy v ohrožení, ale přesto se snaží přizpůsobit a účastnit se jich. Dále jsou pro něj problematické měsíce září a říjen, kdy je doba sklizně. Ideální jsou listopadová cvičení a cvičení mezi únorem a dubnem.

Reakce okolí

Okolí na jeho příslušnost k AZ reagovalo velmi dobře, včetně rodiny. Dokonce když se v Kobylí prosáкло, že je u záloh, tak se řada známých, zejména mladších ročníků, o službu zajímala. Pochopitelně, mnozí z nich si službu romantizují, vidí krásnou uniformu, ale je to i o tom, že jim služba chybí. Vojenská služba. Ta dávala mužům řád a disciplínu. Mnozí touží po té pomyslné zkoušce dospělosti. Vyzkoušet si to. Naučit se po opuštění rodinného hnízda samostatnosti.

Ohlasy vojáků z povolání

Na začátku vojáci z povolání nevěděli, jak na záložníky v Bučovicích pohlížet. Ostatně to asi platí napříč armádou. Připadalo mu, že jsou tak trochu trpění. To se ovšem za léta změnilo, vychází si vzájemně vstřícně, taktéž instruktoři při cvičeních jsou profesionálové a uvědomují si smysl a podstatu záloh. Navíc vzhledem k intenzivnímu výcviku, kdy je třeba za pár dní zvládnout mnohé, co vojáci z povolání mají rozloženo do celého roku, se i instruktoři rádi do výcviku záloh zapojují. Je to pro ně nejen zpestření, ale i další zkušenost.

Pozice vojáka z povolání

Bukovský je jako soukromník zvyklý řešit problémy samostatně a neodkladně. V armádě vládně úřední postup, se kterým se ne vždy

Láska k letectví mu je vlastní.

civilisté dokážou ztotožnit. Sice by možná dříve o pozici vojáka z povolání uvažoval, ale láska k vínu je silnější. Toto specifické povolání vyžaduje prakticky neustále být připraven věci řešit ihned. Ať již jde o plísň či jiné choroby vína atp. Musí ale také řešit nastalou situaci například při kolapsu techniky. Vinařství má 27 hektarů a péče o vinohrad je v sezóně prací na dvacet čtyři hodin denně. Starost o vinohrad tedy převládla nad službou na pozici vojáka z povolání.

Pomoc veteránům

Protože rodina Bukovských v čele s Ivem si váží vojáků z povolání a válečných veteránů, navázalo toto vinařství spoluprací s brigádní generálkou Lenkou Šmerdovou a Vojenským fondem solidarity. Na svých stránkách nabízí zvýhodněná balení vín, která jsou

nejen pomyslnou degustací a průřezem z jejich vinic, ale také pomáhají. Z každé zakoupené sady vín, označené jako Vojenský výběr I. a Vojenský výběr II., jde část z výdělku právě do Vojenského fondu solidarity. Ivo Bukovský tak pomáhá nejen od počátků existence záloh v Bučovicích, ale i nyní jako spoluzakladatel vinařství.

Na základě vyprávění Iva Bukovského zpracoval Michal Voska, foto: archiv Iva Bukovského

Operátor připravuje zbraňovou stanici Smash Hopper k použití. Na snímku dobře vyniká její subtilnost – celý systém, včetně systému řízení palby, zdroje napájení a řídicí konzole, váží do 25 kg.

Miniaturní zbraňová stanice Smash Hopper

Dálkově ovládané zbraňové stanice se stále častěji prosazují jako nosiče kulometné, kanonové i raketové výzbroje především na obrněných vozidlech. Občas se ale objevují i jiné aplikace obdobných zařízení, jako například různé pozemní varianty určené k zabezpečování strážní služby u důležitých objektů, střežení obranných perimetrů apod. Mimo jiné jsou takovéto specializované typy používány Jižní Koreou pro monitorování demilitarizované zóny na hranicích s jejím severním sousedem nebo v Izraeli jako součást pohraničního plotu oddělujícího Pásmo Gazy od židovského státu. Jejich nevýhodou je ale zpravidla poměrně velká hmotnost a tím pádem i nezbytnost umístění na stacionárním stanovišti. Loni v červenci ovšem izraelská technologická firma Smart Shooter Ltd. představila novinku Smash Hopper, jež se vyznačuje natolik malými rozměry i nízkou hmotností, že tento systém může snadno přenášet a obsluhovat i jedna osoba.

Smash 2000 sleduje cíl

Společnost Smart Shooter na sebe upozornila již dříve, a sice svým digitalizovaným denním/nočním zaměřovačem Smash 2000, který v roce 2019 pod názvem Pегion zavedla do svého arzenálu nejprve izraelská armáda a během loňského roku (pod původním komerčním označením) také americké ozbrojené síly. Smash 2000 funguje v tandemu se speciální pažbičkou (nahrazující na zbraní tu původní), jež obsahuje elektronickou řídicí aparaturu. Tento miniaturní systém řízení palby umožňuje svému uživateli označit požadovaný cíl a „uzamknout“ ho. Následně povolí střelbu, pouze pokud má střelec cíl správně zaměřený, čímž se redukuje spotřeba munice při bojové činnosti.

Výrobce udává, že vycvičený střelec s ním dokáže na 100 m zasáhnout pohybující se terč první ranou v 80 % případů (zatímco u standardního kolimátoru má dosahovat tato pravděpodobnost okolo 20 %), přičemž maximální vzdálenost, na niž lokalizuje cíle, činí v denním režimu 300 m. Mimo to může Smash 2000 korigovat palbu z dlouhých ručních zbraní tak, aby efektivně ničila i malé bezpilotní prostředky nepřítele vzdálené až 200 m. Existuje také varianta Smash AD (tj. Anti-Drone) se zaměřovacím dosahem v případě dronů prodlouženým až na 250 m.

V Izraeli bylo první sérií osazeno asi 2 000 karabin řady Tavor – takto vyzbrojení vojáci mají za úkol sestřelovat palestinské balony nesoící improvizovaná zápalná zařízení, sloužící k zakládání požárů po dopadu na území židovského státu. Kolik přístrojů Smash 2000

Díky sklopnému trojnohému podstavci lze Smash Hopper snadno umístit do okna budovy, zatímco jeho operátor zůstává ve skrytu, odkud může pozorovat stanovený sektor a v případě nutnosti vydávat ze své řídicí konzole pokyn k zahájení palby.

nakoupily USA, není známo, ale ze zveřejněných záběrů je zřejmé, že se používají u letectva i pozemních sil a své uplatnění našly kromě jiného při současném americkém angažmá v Sýrii.

Verze Smash 2000, sloužící taktéž k zaměřování zbraňové stanice Smash Hopper, má rozměry (d × š × v) 195×87,5×81 mm a váží 980 g. Kromě už uvedeného Tavoru byl celý komplet integrován také na útočné pušky řady AR15/M16, karabiny M4 a odstřelovačské pušky M110 SASS (Semi Automatic Sniper System). Modifikace Smash AD je poněkud větší (209×117×82 mm) a těžší (1 390 g); obě varianty vydrží v zapnutém stavu až 72 hodin, popřípadě zvládnou vypočítat správnou trajektorii pro 3 600 výstřelů. Elektronika obsahuje balistické tabulky pro munici 5,56×45 mm

(konkrétně náboje M193/M855 a M188LR) a je připravena pro nahrání dat k perspektivnímu střelivu ráže 6,5/6,8 mm.

Ve dvou provedeních

Zatímco Smash 2000 tvoří zaměřovací aparaturu zbraňové stanice, samotný Smash Hopper sestává z elektricky poháněného mechanismu odměru a náměru, speciálního zařízení k ovládání stisku spouště, držáku zbraně na bázi montážní lišty Picatinny MIL-STD-1913, trojnohého podstavce, akumulátoru a zodolněné řídicí konzole operátora s propojovacím kabelem i bezdrátovým spojením. To vše dohromady váží asi 25 kg, přičemž maximální užitečné zatížení zbraňové stanice může být až 40 kg. Obdobně jako v případě zaměřovače Smash 2000 firma Smart Shooter udává, že na Smash Hopper lze upevnit AR15/M16, M4 a M110 SASS (tedy pušky v ráži 5,56×45 mm, respektive 7,62×51 mm), ale výše uvedená hmotnostní rezerva zcela jistě umožňuje používat i těžší výzbroj.

Smash Hopper dokáže lokalizovat cíle jak ve dne, tak po setmění a jejich ničení je možné provádět v manuálním (tj. lidským operátorem řízeném) nebo plně automatickém módu (operátor jen nastaví, že zbraňová stanice bude bránit určitý sektor, a střelba je už potom vedena zcela autonomně, bez jeho zásahu). Odměr je celokruhový, náměr se pohybuje v rozsahu od minus 30 do plus 7 stupňů. Rychlost natáčení zbraně v horizontální i vertikální ose je variabilní, v rozmezí 0,01–40°/s. Malé rozměry i možnost upevnění do oken, dveří či jiných otvorů předurčují Smash Hopper k použití při boji v městském prostředí, jakožto součást komplexních léček apod. Navíc výrobce nabízí svůj nový produkt i v ultralehké verzi Smash Hopper Light, o níž ale zatím nejsou žádné bližší informace.

Text Dušan Rovenský, foto: Smart Shooter Ltd.

Hlavní části Smash Hopperu: 1 – SRP Smash 2000, 2 – držák (upevnění zbraně pomocí railu Picatinny MIL-STD-1913), 3 – zařízení ovládající stisk spouště, 4 – mechanismus odměru a náměru, 5 – podstavec (trojnožka)

AČR zavedla moderní simulátor TSS

Simulační technika zastává stále důležitější roli v přípravě personálu všech současných armád. To je samozřejmě logický vývoj, neboť munice v dnešní době představuje velmi drahou položku, která se při výcviku spotřebovává jen v nezbytně nutných případech. Navíc, aby bylo dosaženo maximální realističnosti, probíhají mnohá cvičení v tzv. režimu Force-on-Force, tedy „bojují“ při nich skuteční vojáci i technika a snaží se „porazit“ své protivníky. Za takové situace pochopitelně nelze vůbec uvažovat o střelbě ostrými náboji, a tak se předstíraný boj omezuje na použití cvičné munice a následuje posouzení rozhodčích, která strana si vedla lépe a vítězí.

A právě v módu Force-on-Force najdou své uplatnění systémy živé simulace, představující soubor hardwarových a softwarových prostředků určených pro taktický a střelecký výcvik s reálnými zbraněmi. Jejich technologická podstata vychází z principu vysílání a přijímání laserového záření, které je iniciované u ručních automatických zbraní pomocí střelby cvičnou municí (k čemuž slouží otřesová a zvuková čidla) a u vozidel pomocí elektronického připojení na systém řízení palby. V české armádě sahá historie živé simulace do roku 2002, kdy byl v rámci programu vojenské pomoci FMF (Foreign Military Financing) bezúplatně dodán první komplet, vyráběný

společností Lockheed Martin pod názvem MILES (Multiple Integrated Laser Engagement System). Taktický simulátor MILES byl v AČR zaveden pro automatické ruční zbraně (Sa vz. 58 – 80 kusů a UK vz. 59 – 34 kusů), pro protitankové zbraně (RPG-7 – 18 kusů a PTRK 9K113 Konkurs – 15 kusů) a pro obrněnou techniku (T-72 – 10 kusů, BVP-1 – 16 kusů a BVP-2 – 13 kusů). MILES byl ovšem armádě předán bez komunikačního systému, během své služby nebyl nikdy upgradován a postupně došlo k jeho náhradě novými simulačními komplety.

Nástupcem MILES systému se v omezeném rozsahu staly střelecké a taktické simulátory

SSTBV/M (pořízeny v roce 2006 pro montáž na vozidla T-72M4 CZ/BVP-2 v počtu tří kusů; společně s nimi bylo firmou VILIS M.I.C. dodáno také 19 terčů a jiné asociované vybavení) a SSS-BV (pro AČR nakoupeny od společnosti Saab a zavedeny pro vozy Pandur II 8x8 v roce 2011 v počtu deseti sad; součástí dodávky se stalo také 56 velkých a 35 malých terčů). Jak SSTBV/M, tak SSS-BV ale neřešily důležitou schopnost, o kterou vojsko při vyřazení typu MILES přišlo, a to možnost simulace boje sednuté pěchoty.

Proto se armádní velení rozhodlo pro akvizici, jež by tuto vzniklou mezeru zaplnila a umožnila jednotkám cvičit s pomocí živé simulace

v plném rozsahu. Přípravné práce k získání nových simulačních prostředků pro jednotlivé vojáky začaly už v roce 2017 a k podpisu smlouvy v hodnotě 343 566 785 Kč včetně DPH mezi Ministerstvem obrany a zástupci firmy Saab došlo 18. února 2019. Předmětem dohodnuté dodávky se stal systém zavedený do užívání v rámci AČR pod označením TSS (jde o zkratku slov „taktický souborový simulátor“). Jeho testování se zhostil tým odborníků pod vedením sekce rozvoje schopností Generálního štábu za využití příslušníků bojových útvarů. Zkrácené vojenské zkoušky završené v polovině roku 2019 neodhalily žádné zásadní problémy, a proto byl do konce roku nový výcvikový materiál dodán Centru simulačních

TSS je řízen a kontrolován v reálném čase ze speciálního pracoviště MOB-EXCON (MOBile EXercise CONtrol), které je schopno ve spolupráci s aliančními partnery v jeden moment obsluhovat výcvik až 2 000 vojáků.

a trenážerových technologií, které jej převzalo a následně se stalo jeho správcem.

K úvodnímu užití TSS došlo na začátku loňského roku, kdy se v Doupovských horách a v Žatci konalo cvičení 41. mechanizovaného praporu z podřízenosti 4. brigády rychlého nasazení. Sady TSS se uplatnily především pro výcvik a kontrolu sladění mechanizovaných čet 2. mechanizované roty ve vojenském prostoru Hradiště a dále přímo v prostorách žatecké posádky, kde vojáci trénovali boj v zastavěných oblastech. Příslušníci 7. mechanizované brigády, konkrétněji jejího hranického 71. mechanizovaného praporu, si poprvé vyzkoušeli TSS v červenci minulého roku ve vojenském újezdu Libavá.

AČR prozatím nakoupila dostatečné množství sad TSS, aby jimi mohla vybavit až 350 jednotlivců (přitom je plánováno rozšíření systému pro výcvik do stupně posíleného praporu), a to i s využitím prostředků nepřímé palby (minometů či dělostřelectva) a s instalovanými minovými poli. Nový simulační komplet přitom nebude sloužit jen mechanizovaným,

Detail ochranné přilby osazené senzory laserového ozáření, které detekují zásahy z jakéhokoli směru.

Dva způsoby uchycení laserového emitoru SAT (Small Arms Transmitter)
– vpravo na útočné pušce CZ 805 A1 BREN, vlevo na kulometu Minimi

motorizovaným a výsadkovým jednotkám (pro něž je určena verze TSS – ROTA PLUS, tj. taktický soubojový simulátor pro posílenou rotu), ale také Vojenské policii (ve variantě TSS – VP) a speciální modifikace TSS – MOUT (taktický soubojový simulátor pro Military Operation in Urban Terrain) dokáže podporovat výcvik boje o budovu.

Velkou výhodou TSS je fakt, že je plně kompatibilní s deseti již dříve zavedenými vozidlovými sadami SSS-BV a spolupracuje také s ostatní simulační technikou fungující na základě mezinárodně (hlavně v NATO) standardizovaného komunikačního protokolu OSAG 2, ale také staršího MILES. Mimo to umožňuje, s minimalizací ztráty polohových a stavových dat o cvičících nebo technice, v reálném čase řídit, kontrolovat a vyhodnocovat výcvik s využitím systému EXCON, MOB-EXCON, MANPACK (tj. zodolněných přenosných počítačů) a OC (Observer Control) tabletů.

Perly východního souseda

Výměnné zahraniční rekreace pro resort Ministerstva obrany ČR v roce 2021 na Slovensku

Výměnné zahraniční rekreace (VZR) zajišťuje Volareza již od roku 1996 ve spolupráci se slovenským partnerem Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia na bázi reciproční výměny pobytů ve vybraných rekreačních zařízeních v České republice a na Slovensku. Existence této služby podporuje tradiční přátelské vazby a úzkou spolupráci mezi oběma sousedními zeměmi též z úrovně ministerstev obrany ČR a SR. Výměnné zahraniční rekreace jsou prioritně určeny pro příslušníky armád obou zemí a jejich rodiny. Nabídka zpravidla zahrnuje poukazy pro manželské páry, v menší míře jsou zastoupeny i poukazy pro 3 osoby.

Rekreace jsou vždy týdenní (7 nocí) se stravováním v rozsahu plné penze včetně zajištění nápojů k hlavním jídlům. Součástí pobytového balíčku je také poznávací program plný zajímavých výletů do blízkého i vzdálenějšího okolí

příslušného zařízení, a to včetně zajištění dopravy a vstupů. Parkování vozidel v místě pobytu je zajištěno zdarma. Povinností každého účastníka VZR je zajistit si na své náklady cestovní pojištění a dopravu do místa pobytu. Pro úhradu pobytů je možné využít i příspěvek z FKSP. Výměnné zahraniční rekreace mohou být v rámci doprodeje zajištěné nabídky přiděleny i žadateli z řad civilních zaměstnanců resortu nebo vojenskému důchodci.

V roce 2021 mohou čeští vojáci a další oprávněné osoby žádat o pobyty zajišťované v Piešťanech, Tatranských Zrubech, ve Smrekovici a vybrat si z celkem čtyř různých letních turnusů. Naši slovenští kolegové se mohou těšit na návštěvu hotelů Volareza na Měříňě, v Karlových Varech a na Vranovské přehradě.

Trenčinský hrad

Piešťany exteriér

Představujeme slovenská zařízení:

PIEŠŤANY

Hotel Granit Piešťany***, termín pobytu: 12. července – 19. července 2021,
cena: dospělý: 8 232 Kč / dítě 2–12 let: 5 950 Kč.

Léčebná tradice tohoto lázeňského hotelového zařízení sahá až do roku 1863. Nachází se ve středu 28tisícového města ležícího na řece Váh mezi Trnavou a Trenčínem nedaleko českých hranic a hodinu jízdy od Bratislavy. Historická budova hotelu je obklopena krásným revitalizovaným parkem a nabízí řadu odpočinkových aktivit jako koupání ve vnitřním a dohřívacím venkovním bazénu. Klienti si mohou dokoupit i velké množství léčivých procedur a masáží. Ubytování pro účastníky VZR je zajištěno ve dvoulůžkových pokojích se standardním vybavením.

Součástí zajištěného programu je objevování krás Kúpeľného ostrova, který patří k raritám města Piešťany, a dále kupříkladu výlet na Trenčinský hrad, Smolenický zámek nebo dobrodružná výprava do krápníkové jeskyně Driny.

Oravský hrad

Tatranské Zruby

TATRANSKÉ ZRUBY

Hotel Granit Tatranské Zruby***,
termíny pobytu: 19. července – 26. července 2021
a 26. července – 2. srpna 2021,
cena: dospělý: 8 449 Kč / dítě 2–12 let: 5 950 Kč.

Hotel byl v nedávné době rekonstruován, a to včetně výměny pokojového vybavení. Nachází se nedaleko známého turistického městečka Starý Smokovec, odkud vedou lanovky a turistické trasy do Vysokých Tater. Hotel se stal oblíbenou destinací nejen pro milovníky vysokohorské turistiky, ale i pro návštěvníky toužící po kvalitní relaxaci. Jedním z nečekaných místních lákadel je majestátní jelen, který sem chodí na pastvu a chová se velmi přátelsky. Ubytování je zajištěno v obou turnusech povětšinou ve dvoulůžkových pokojích a též v několika třílůžkových.

Přímo před hotelem je zastávka oblíbené Tatranské elektrické železnice, která zajišťuje výborné spojení hotelu s atraktivními cíli v blízkém okolí, jako je Štrbské Pleso nebo Tatranská Lomnica, kde je možnost přestoupit na lanovku na Lomnický štít. Nejbližším velkým městem je Poprad (52 tis. obyvatel), oblíbený zejména milovníky vodních radovánek navštěvujícími místní AquaCity.

Ze zajištěných výletů jmenujme alespoň plavbu na unikátních vorech (pltích) po řece Dunajci na polské hranici nebo výlet na Spišský hrad a do nedaleké historické Levoče.

Všechny důležité informace o výměnných zahraničních rekreacích v roce 2021 naleznete na portálu www.volareza.cz v zabezpečené sekci pro oprávněné osoby POBYTY PRO MO. Po zadání kódu MX99 klikněte prosím na modré liště na sekci ZAHRANIČNÍ REKREACE a zde již naleznete veškeré informace o nabídce a možnosti objednání VZR.

Věříme, že pokud se rozhodnete pro některou z uvedených výměnných rekreací, strávíte týdenní pobyt dle svých představ. Na základě zodpovězených dotazníků účastníků těchto rekreací v roce 2020 můžeme hovořit o velké spokojenosti, mnozí z nich žádají o pobyty opakovaně. Velmi nás to těší a děkujeme za přízeň!

Vaše Volareza

Smrekovica

SMREKOVICA

Hotel Granit Smrekovica***, termín pobytu: 2. srpna – 9. srpna 2021,
cena: dospělý: 8 050 Kč / dítě 2–12 let: 5 950 Kč.

Horský hotel se nachází v srdci pohoří Velká Fatra, je obklopen lesy a může tak dopřát svým návštěvníkům dostatek klidu. Vzhledem ke své poloze ve výšce téměř 1 500 m n. m. je zároveň východištěm horských turistických tras. Součástí hotelu je též krásný saunový svět, který nabízí úžasnou relaxaci po vykonaných horských túrách. Účastníkům VZR je zajištěno ubytování ve dvoulůžkových pokojích.

Z blízkého okolí doporučujeme navštívit malebné krajské město Banskou Bystricu (78 tis. obyvatel) s jedním z největších náměstí na Slovensku. V rámci organizovaných výletů je naplánována mj. návštěva Oravského hradu a Oravské přehrady, Štrbského a Popradského plesa nebo pěší túra na Malinô Brdo. V ceně všech těchto pobytových rekreací jsou i zmíněné fakultativní výlety.

Vodní ráj v centru Krkonoš

Volareza představuje svá zařízení: Vojská zotavovna Bedřichov * SUPERIOR**

Vojská zotavovna Bedřichov se nachází v samém srdci Krkonošského národního parku ve Špindlerově Mlýně. Tato lokalita je proslulá nejen lyžařskými areály, ale také významnými turistickými cíli, mezi které patří nejvyšší hora České republiky Sněžka, Pančavské vodopády, pramen Labe a Zlaté návrší. K dalším zajímavostem v blízkém okolí náleží např. stezka korunami stromů, sklárny Harrachov, Krkonošské minipivovary, Pomezní boudy, Pec pod Sněžkou a muzeum Jilemnice. Nejpopulárnější část místního lyžařského areálu Medvědí je od hotelu vzdálena jen několik set metrů.

Ve vojenské zotavovně jsou zajišťovány pobyty vojáků na preventivní rehabilitaci zaměřené zejména na turistiku na běžkách, sjezdové lyžování a snowboarding. K velmi oblíbeným aktivitám patří také zimní turistika na sněžnicích či skialpové lyžování. Jako zimní doplňkové aktivity zotavovna nabízí účastníkům preventivních rehabilitací kompenzační, zdravotní a balanční cvičení, vše ve spolupráci s tělovýchovnými pracovníky AČR. V období jara a podzimu probíhají preventivní rehabilitace s tělovýchovným programem zaměřené zejména na zvyšování fyzické zdatnosti,

horskou turistiku a cykloturistiku. Nicméně toto zařízení VLRZ zajišťuje v průběhu roku také velmi oblíbené letní a zimní rodinné rekreace. Návštěvníci se zde celoročně setkají s bohatou nabídkou programů. V letním období v zotavovně tráví dovolenou především rodiny s dětmi, pro které jsou připravovány zajímavé animační programy, v jejichž rámci se organizují např. naučné stezky s průvodcem, výlety, sportovní soutěže, kreativní dílničky, zábavné večery a v zimním období výuka lyžování a snowboardingu, kterou využívají převážně naši nejmladší klienti.

Součástí zotavovny je i jedno z nejrozsáhlejších wellness center ve Špindlerově Mlýně. Skládá se z vodního ráje a z wellness zóny, kdy k vodnímu ráji patří 25 m dlouhý krytý bazén s vodními atrakcemi (např. tobogán, divoká řeka, dětská skluzavka, brouzdaliště atd.) a ve wellness zóně lze relaxovat např. v parní aroma nebo parní solné sauně, ve whirlpoolu nebo se projít tzv. Kneippovým chodníkem. Kromě výše zmíněného wellness komplexu se zde nachází sportoviště s fitness a kardio zónou, sportovní hala, tenisové a squashové kurty, dále bowling, půjčovna sportovních potřeb. Hosté mohou vyzkoušet také aktivity

poskytované v okolí hotelu, např. adrenalinovou jízdu na bobové dráze nebo koloběžkách, lanový park a také si lze zapůjčit elektrokolo nebo si zarybařit.

Dále Vojská zotavovna Bedřichov pořádá pro děti v zimním období 6 turnusů dětských táborů zaměřených na výuku lyžování a snowboardingu a v letním období 4 turnusy dětských táborů, jejichž náplní je především horská turistika, výlety, hry, sportovní soutěže a adrenalinové aktivity zajišťované profesionálním provozovatelem Yellow point.

VZ Bedřichov nabízí ubytování v hlavní hotelové budově či v blízkých depandancích. Všechny pokoje jsou vybaveny sociálním zařízením, lednicí, televizory se satelitním příjmem programů a v rámci hotelu je bezplatně poskytováno WiFi připojení. Pobyt zahrnuje plnou penzi a účastníci domácích rekreací mohou volit i možnost stravování v rozsahu polopenze. Pro pořádání služebních a společenských akcí využívá vojská zotavovna moderně vybavené jednací sály, jež lze variabilně uspořádat pro různé typy přednášek, školení či společenských akcí. Hostům je též k dispozici kinosál s ozvučením a audiotechnikou.

Text: Patrik Letocha, foto: archiv VLRZ

Expozice v Libočanech se věnuje zejména druhé světové válce

Malé velké muzeum

Martin Chrenko je voják z povolání, stejně jako celá jeho rodina, včetně bratra a rodičů. Svůj život zasvětil nejen službě vlasti, ale i vzdělávání druhých. Muzeum, které provozuje s kamarádem Petrem Darebným, najdete v Libočanech u Žatce v nárožním domě na návsi. K vidění jsou zejména druhoválečné sbírky, ale i exponáty ČSLA a AČR.

Kontakt:

Válečné muzeum Libočany, z. s.
Libočany 65, 439 75

Tel.: +420 702991271
info@muzeum-libocany.cz
<https://www.muzeum-libocany.cz/>

V muzeu není pevná otevírací doba, ale lze se domluvit na prohlídce telefonicky. Vstupné je dobrovolné.

„Muzeum tvořím již čtvrtým rokem. Otevřelo se v roce 2019 na výročí 74 let od osvobození ČSR, konkrétně 5. května 2019. Léta jsem jezdil po vojensko-historických akcích jako účastník. Za tu dobu se nasbíralo i docela dost předmětů a techniky. Zajímám se především o druhou světovou válku a vše okolo ní. Začalo to obdivem k mému dědovi Fedoru Fizerovi, frontovému vojákovvi, který prošel doslova z Buzuluku až do Prahy. Účastnil se mnoha bitev a obdržel spousty vyznamenání,“ vysvětluje Martin Chrenko motivaci, která jej vedla k vytvoření muzea. Sám sloužil od roku 2006 do roku 2016 u 4. brigády rychlého nasazení v Žatci, nyní je u 26. pluku velení, řízení a průzkumu na pozici velitele strážního družstva.

Rodinný odkaz a spousta práce

Martinův otec zasvětil celý svůj život československé armádě, ať už jako voják z povolání a posléze až do důchodového věku jako občanský zaměstnanec. Jeho strýc byl stíhací pilot a jak jeho teta, tak i matka pracovaly léta pro armádu. Nakonec do armády vstoupil i Martin se svým bratrem. Vojenství má jeho rodina v krvi. Již od útlého věku začal sbírat všemožné věci s vojenskou tematikou, a tak padlo rozhodnutí splnit si klukovský sen a postavit si vlastní muzeum. „Koupil jsem (na hypotéku) ruinu naproti svému domu a za pomoci kamaráda Petra Darebného jsme ji vlastními silami začali dávat dohromady. Dům byl těsně před spadnutím, v dezolátním stavu, takže dát jej dohromady trvalo skoro tři roky a stále není hotovo. Vše se muselo opravit. Od sklepa až po střechu je oprava jen naší prací. Mnohé věci se člověk musel sám naučit, ostatně jako i další renovační techniky na některých našich exponátech,“ shrnul náročnou cestu k vysněnému muzeu Martin Chrenko.

Připomínka kapitána Vodičky

Martin při volbách exponátů postupoval tak, že vždy zakoupil nějaký vrak a ten svépomocí dával měsíce, někdy i roky dohromady. V jeho muzeu tak můžete vidět realistické zobrazení průřezem 2. světové války. Od západní fronty až po východní, pro kterou je již rozestavěné patro. Muzeum je provozováno bez jakýchkoliv dotací a podpory, proto vše trvá a trvat bude. Zajímavostí je, že v domě, kde toto muzeum sídlí, se narodil kapitán Adolf Vodička. Ten v roce 1937 odešel jako dobrovolník do Španělska. Bojoval zde v mezinárodních brigádách na straně republikánů. Po stažení interbrigád byl internován ve Francii, kde ho zastihl začátek 2. světové války. Po porážce Francie v červnu 1940 odešel do Velké Británie, kde byl superarbitrován. Oženil se zde s českou dívkou Hanou Levitovou. Po válce byl členem osidlovací komise, na začátku 50. let pracoval ve zpravodajském oddělení Ministerstva vnitra.

Podzemní bunkr

V muzeu je udělán i podzemní bunkr německé armády v realistickém stylu tak, aby vás to vtáhlo do té pochmurné doby, navíc doplněný o silnou zvukovou a světelnou kulisu. Všechny figuríny vypadají velice realisticky, na čemž si

Návštěvníci se mohou kochat i z restaurované techniky.

Martin Chrenko velice zakládá. Nechybí ani desítky zbraní, samozřejmě úředně znehodnocených, či zbraní kategorie D. Milovníci techniky si přijdou na své u expozice motocyklů, nechybí pak ani Jeep Willys MB a raritní GAZ 67 z roku 1945, kterých u nás moc není. Ten Martin renoval bezmála šest let. Z éry ČSLA pak je zde i GAZ 69. Vše, vyjma jedné pušky, je majetkem muzea. „Nemám moc v lásce, když jsou v muzeích krásné prostory, samá fotka, ale žádný předmět. Já mám sice menší prostor, ale zato našlapaný od sklepa po patro. Vše v absolutním dosahu návštěvníků,“ dodává k muzejním artefaktům Chrenko.

Plánované rozšíření

Na druhé straně muzea je další místnost, kde je zhruba 150 exponátů. Jde o techniku, výstroj a výzbroj ČSLA, ale i AČR. V budoucnu je v plánu propojení výstavních expozic a muzejní prostory několikanásobně rozšířit. To je ale daleká budoucnost. Cílem muzea je osvětlit historii, nedat zapomenout na historické události, ale také připomenutí hrůz, u nichž si nikdo nepřepře, aby došlo k jejich zopakování. V budoucnu se také počítá s oslovením škol a řadou hromadných prohlídek. Vzdělávání nejmladších považuje Martin za velice důležité.

Připravil: Michal Voska, foto: archiv Martina Chrenka

PRÁVNÍ PORADNA

Interního komunikačního portálu

Na portálu se stále častěji objevují dotazy k zastupování v jiném služebním zařazení nebo pověření výkonem služby v jiném služebním zařazení. Jedním takovým dotazem se budeme dnes zabývat.

Dotaz:

Dobrý den, mám dotaz ohledně zastupování. Pracuji na oddělení, které je složené ze dvou skupin, v každé po dvou kapitánech, nadporučících a občanských zaměstnancích. Oddělení vede major. Jedno kapitánské místo je neobsazeno. Velitel chce, abych vykonával funkci náčelníka skupiny v hodnosti kapitána. Zřejmě by se věc musela řešit personálním rozkazem. Naši personalisté ale tvrdí, že nemohu zastupovat druhého kapitána, když je na jiné skupině a má jiné funkční povinnosti. Děkuji za odpověď

Odpověď:

„Zastupovat“, respektive **pověřit vojáka zastupováním v jiném služebním zařazení** (§ 13a zákona o vojácích z povolání) **na služebním místě, na kterém není nikdo služebně zařazen, nelze** (čl. 49 RMO č. 63/2015 Věstníku Ministerstva obrany, *Některá ustanovení o průběhu služby vojáků z povolání*). V tom mají personalisté pravdu.

V případě, který popisujete, lze ale využít ustanovení § 13 zákona o vojácích z povolání, o pověření vojáka výkonem služby v jiném služebním zařazení (na neobsazeném místě), kdy voják může být pověřen výkonem služby v jiném služebním zařazení stejné nebo vyšší úrovně nejdéle po dobu 1 roku. Po tuto dobu voják **současně nevykonává úkoly a povinnosti** vyplývající i z jeho dosavadního služebního zařazení (§ 13 odst. 1 zákona o vojácích z povolání), protože plní povinnosti a úkoly **v plném rozsahu** ze služebního místa, **na kterém je pověřen výkonem služby**. O pověření vojáka výkonem služby v jiném služebním zařazení rozhoduje personálním rozkazem oprávněný služební orgán (čl. 47 RMO č. 63/2015 Věstníku Ministerstva obrany) zpravidla na základě podnětu příslušného služebního orgánu (velitele útvaru).

Ovšem podmínkou pro pověření vojáka v jiném služebním zařazení je, že voják, **který je pověřen výkonem služby, musí splňovat kvalifikační předpoklady a požadavky, jež jsou stanoveny pro služební místo, na kterém je pověřen výkonem služby**.

Vojákovi, který je pověřen výkonem služby v jiném služebním zařazení a tomuto služebnímu zařazení přísluší vyšší hodnost, než jaká přísluší služebnímu zařazení vojáka, **náleží po dobu tohoto pověření služební tarif z vyšší hodnosti, je-li to pro něj výhodnější**, a lze mu přiznat příplatek za zvýšenou odpovědnost (§ 68j odst. 4 zákona o vojácích z povolání).

Redakce IKP

ikp.army.cz

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE SE PODÍVÁME NA DALŠÍ
ZAJÍMAVOSTI Z PROVOZU PORTÁLU

Zemřel podplukovník v. v. Ladislav Lenk

Ve středu 20. 1. 2021 náhle zemřel ve věku nedožitých šedesáti osmi let dlouholetý šéfredaktor A reportu podplukovník v. v. Ladislav Lenk. Armádní kariéru zahájil studiem spojovacího oboru na Vojenské střední odborné škole v Novém Městě nad Váhem v roce 1968. Později vystudoval žurnalistiku a celý svůj profesní život se věnoval tomuto oboru. Měl rád život a všechny neřesti s ním spojené.

K jeho oblíbeným hláškám patřilo: „Sluníčko vyjít nemusí, ale A report ano.“ S oblibou také říkával, že nejhorší smrt je z vydešení. Něčeho takového se naštěstí nedočkal. A tak mu přeje, aby tam někde v tom novinářském nebi odpočíval v pokoji.

Redakce A reportu

Vydává MO ČR

Odbor komunikace

Tychonova 1, 160 01 Praha 6

IČO 60162694

www.army.cz

Redakce

Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Telefony: 973 215 542

Fax: 973 215 933

E-mail: areport@centrum.cz

Šéfredaktor: Vladimír Marek

Grafická úprava: Milan Syrový

Jazyková korektura: Milena Krejsová, Kamil Novák

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje

VHÚ Praha – produkční oddělení

Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: Czech Print Center, a. s.

Číslo indexu: 45 011

ISSN 1211-801X

Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 20. 1. 2021

Toto číslo vyšlo dne: 8. 2. 2021

Foto na titulní straně: EUTM Mali

KONTAKTY DO REDAKCE

Vladimír Marek (šéfredaktor)

telefon: 973 215 648

mobil: 724 033 410

e-mail: v.marek@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)

telefon: 973 215 549

mobil: 606 604 733

e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)

telefon: 973 215 868

mobil: 724 850 598

e-mail: voska.m@seznam.cz

Milan Syrový (grafik)

telefon: 973 215 558

e-mail: grafika.syrovy@gmail.com

Jan Kouba (fotograf)

telefon: 973 215 664

mobil: 606 674 257

e-mail: foto.kouba@volny.cz

Elektronická podoba A reportu

je umístěna na **www.army.cz**

Zemřel podplukovník v. v. Pavel Veselý

Počátkem ledna letošního roku nás po 44 letech služby a práce ve prospěch armády navždy opustil náš spolupracovník, podplukovník v. v. Pavel Veselý. Celý svůj profesní život až do okamžiku svého skonu zasvětil práci pro spojovací vojsko. Byl propagátorem, nositelem a úspěšným realizátorem progresivních myšlenek v oblasti vojenských komunikací.

Jeho odkaz lze nalézt v celé škále v naší armádě používaných spojovacích systémů a technických prostředků. Armáda ČR a spojovací vojsko v jeho osobě ztrácí vynikajícího odborníka a člověka vždy ochotného pomoci nejen při realizaci modernizačních projektů.

A HISTORIE

Protiletecká obrana Československa během všeobecné mobilizace v září 1938

Odhalení závažných nedostatků

Osudový rok 1938 postavil před čs. brannou moc řadu výzev a překážek. Březnový německý zábor Rakouska ztížil už tak vážnou vojensko-strategickou situaci republiky vůči čím dál více agresivní Hitlerově Třetí říši. Mimořádná vojenská opatření čs. armády v květnu prokázala připravenost a vysokou morálku vojska. Vyhlášením všeobecné mobilizace 23. září se ve zbrani ocitlo bezmála 1,2 milionu mužů s množstvím techniky připravených čelit německé přesile. Podívejme se, jaká situace panovala v protiletecké obraně (PO) ČSR a jaké mohly být její vyhlídky v případném konfliktu.

Armádní generál Ludvík Krejčí

Račický zámek v současnosti

Kanon vz. 22 tvořil v září 1938 jádro protiletectvé obrany.

V roce 1938 došlo poprvé k aktivaci protiletadlového dělostřelectva 21. května poté, co přišly do Prahy zprávy o údajném soustředění německých armád u čs. hranic. K nástupu branců a zaujetí palebných postavení došlo vysokou rychlostí a disciplinovaně. I když nastalo zakrátko uklidnění, květnová částečná mobilizace ukázala silné odhodlání ČSR bránit se silnému sousedu. Léto se následně neslo v duchu klidu před bouří. Zvýšená pohotovost PO nastala pouze při průběhu X. všesokolského sletu na přelomu června a července, a to v Praze a jejím okolí.

Povstání v pohraničí

Události dostaly turbulentní vývoj po 12. září, kdy Hitler na závěr sjezdu NSDAP v Norimberku ostře zaútočil na ČSR, což se stalo roznětkou k vyvolání sudetoněmeckého povstání v čs. pohraničí. Přestože byl v postižených okresech zakrátko nastolen relativní klid, válka s Německem se zdála být neodvratná. Množily se případy provokativních přeletů letounů Luftwaffe nad územím ČSR. Náčelník Hlavního

štábu armádní generál Ludvík Krejčí proto začal podnikat nezbytné kroky ke zvýšení obranné schopnosti. Celostátně organizovaná hlásná služba členěná do 15 středisek a 718 pozorovacích hlásek zahájila svůj nepřetržitý provoz 13. září. Zahájení činnosti vojenské i civilní obrany proti nepřátelskému letectvu nastalo 17. září v rámci válečné pohotovosti k zabezpečení chodu válečných operací. Všeobecná mobilizace, vyhlášená 23. září, tak zastihla PO v relativní připravenosti.

Organizace a výzbroj PO

Ponecháme-li stranou stíhací letectvo, na ochraně vzdušného prostoru ČSR se měla největší měrou podílet Teritoriální obrana proti letectvu (TOPL). Poměrně omezené síly střezily nejhustěji obydlené aglomerace (Praha, Plzeň, Moravská Ostrava), zbrojní továrny (Polička, Semtín) a železniční uzly (Česká Třebová, Přerov). Hlavní štáb zorganizoval TOPL do 4 obvodů a jim podřízených samostatných skupin: obvod „A“ – Praha – Hostivice, obvod

„B“ – Plzeň – Nýřany, obvod „C“ – Moravská Ostrava a obvod „D“ – Trenčín.

Nejhůře dopadla ochrana jednotek

Při vyhlášení mobilizace bylo v pohotovosti 55 dělostřeleckých baterií a 29 světlometných čet. Ve výzbroji převažoval spolehlivý, avšak již poměrně zastarávající 8,35cm kanon vz. 22 (140 ks), obstarožní 9cm kanony vz. 12/20 (20 ks) a 8cm vz. 5/8 (4 ks) a nakonec vysoce kvalitní 8cm kanon vz. 37 (68 ks). Během následujících dnů se TOPL rozrostla o další tři baterie 8cm děl vz. 37 a zahrnovala rovněž 48 stálých rot protiletadlových kulometů a 11 rot velkých kulometů proti letadlům. K tomu existovalo sedm kulometných skupin, které si vybrané zbrojní závody samy sestavily pro svoji ochranu (Strakonice, Uherský Brod). Druhou složku v PO zaujímal armádní obrana proti letectvu (AOPL), tedy ochrana jednotek v poli. Zde však panovala naprosto tristní stav. Armáda disponovala 227 ks 2cm velkých kulometů proti letadlům vz. 36 (zbraně švýcarských závodů Oerlikon), ale ty dokázaly krýt jen minimum mobilizované armády. Narychlo se vytvořilo 16 rot velkých kulometů, z nichž polovina připadla čtyřem elitním rychlým divizím, tři dostaly hraničářské pluky (HP 4, 18, 19), jednu velitelství I. armády v Kutné Hoře, dvě velitelství IV. armády v Brně a dvě se dislokovaly v okolí Popradu. Zbývajících 88 ks velkorážních kulometů dostala TOPL. Čs. armáda se během mobilizace skládala ze 41 vyšších jednotek, z nichž 34 (!) postrádalo jakékoli protiletectvé zbraně.

Zprávy z mobilizace

Akutní nedostatek vojskové protiletectvé obrany doprovázela liknavost v otázce vhodných zajištění vlastních postavení proti případným útokům nepřátelských letadel. Třetí odbor (letecký) Ministerstva národní obrany ve své zprávě oprávněně upozorňoval na nevhodný způsob přemístění nově vytvořeného Hlavního velitelství z Prahy do oblasti Vyškova. Přesun totiž probíhal během dne bez jakýchkoliv bezpečnostních opatření, a to v době, kdy se každou hodinou očekával vpád německých armád. Kritika padla rovněž na výběr stanoviště, odkud měl hlavní velitel řídit válku. Zámek v Račicích u Vyškova umístěný na kopci byl příliš nápadný a postrádal prvky maskování. V případném konfliktu mělo být jen otázkou času, kdy by ho německé bombardéry srovnaly se zemí, což mohlo mít nedozírné důsledky. Ostatně generál Krejčí po válce přiznal, že navzdory enormnímu stupni utajení o dislokaci čs. nejvyššího vojenského velení dokonce průběžně informoval německý rozhlas ve Vídni. Nepříznivá situace bohužel panovala kolem moderního 8cm kanonu vz. 37. Přes různé komplikace obdržela armáda dodávku děl ze Škodových závodů až během července a navíc nekompletní (68 z 96 slíbených). Obsluhy jednotlivých baterií se tedy stále formovaly a chyběl jim odpovídající výcvik, což velice snižovalo jejich hodnotu. Tři nově vytvořené baterie během mobilizace postrádaly kvalifikovaný personál. Ve vojenském skladu v Leopoldově se nalézala výzbroj pro další čtyři, avšak ty se již nestihly postavit. Dělo navíc postrádalo potřebný

zaměřovač, který měl být vyráběn až následující rok. Daleko horší osud potkal 7,5cm kanon vz. 37, jenž se měl stát páteří AOPL. Do podzimu 1938 se z objednaných 108 kusů nestačil vyrobit žádný, a k dispozici tak zůstala pouze jediná testovací baterie, aktivovaná až během říjnových dnů. Rovněž zcela chyběla požadovaná děla ráže 4 cm pro boj s letadly v malých a středních výškách. Požadovaná automatická děla soustavy Bofors měla armáda obdržet až v průběhu roku 1939.

Podcenění protivzdušné obrany

Během mobilizace se objevovaly zprávy velitelů vyšších jednotek upozorňující na možné nebezpečí leteckých útoků, které mohly mít fatální následky. Tento neutěšený stav pramenil z nedostatku financí z posledních let a celkového podcenění dané problematiky. Masivní zbrojení z obav před nacistickou hrozbou probíhalo až poslední tři roky, což zdaleka nestačilo. Výstavba pohraničního opevnění spolkla velkou část tehdejšího obranného rozpočtu a měla daleko vyšší prioritu než PO.

Možnosti v případné válce

Výraznou překážku pro obranu ČSR představovala nevýhodná strategická poloha, ztížená anšlusem Rakouska, a nízká hloubka území. Celková délka hranic činila závratných 4 120 km, a bereme-li v potaz nepřátelský poměr Maďarska a Polska vůči Praze, bezpečná zůstávala pouze 200km linie se spřáteleným Rumunskem. Německým letounům, využívajícím i maďarský vzdušný prostor, stačilo urazit maximálně 150 km, aby dosáhly jakéhokoli cíle. Čechy a Morava, kde měly probíhat rozhodující boje, se tak ocitly v přímém dosahu letišť protivníka. Bombardéry tak mohly být po celou dobu doprovázeny stíhacím letectvem, v němž Luftwaffe disponovala technologickou i materiální převahou (910 strojů oproti 253). Během eventuální války měla tuzemská PO odolávat

V září 1938 měla naše armáda jen testovací baterii kanónů vz. 37 ráže 7,5 cm.

až tisícovce středních (He-111, Do-17, Ju-86) a střemhlavých (Hs-123, Ju-87) bombardérů, zatímco čs. strana postavila 126 strojů (včetně 48 zastaralých MB-200). Při pravděpodobné pasivitě západních mocností mohla Luftwaffe nasadit podstatnou část svých sil. Do bojů o vzdušnou nadvládu nad ČSR se mohly také promítnout klimatické podmínky. Z meteorologických údajů vyplývá, že první týden v říjnu byl v Čechách a na Moravě deštivý a oblačný. Následující tři týdny se postupně vyjasňovalo, i když bylo chladněji. Kromě prvních říjnových

dnů tedy počasí nemělo představovat pro útočníka výraznou překážku.

Srovnání s Polskem

Vyhlídky PO v případném konfliktu s Německem můžeme částečně odhadnout z reálných čísel z invaze do Polska v září 1939. Polská teritoriální protiletecká obrana měla dvakrát větší palebnou sílu než TOPL a vlastnila modernější a výkonnější výzbroj. Dostatečně vzdorovat však dokázala jen v místech s největší koncentrací. Ochranou v podobě baterií se čtyřmi 4cm kanony Bofors se jistilo všech 30 aktivních pěších polských divízií i další motorizované a jezdecké brigády, avšak německým letounům dokázaly způsobit jen zanedbatelné škody. V tomto světle se prakticky neexistující AOPL jeví jako skutečná Achillova pata čs. armády. Při daném rozvržení sil v září 1938 se předpokládá, že čs. stíhací a bombardovací letectvo mohlo klást aktivní odpor pouze první týden konfliktu. Protiletadlové dělostřelectvo by dominující Luftwaffe patrně způsobilo jen minimální ztráty, a to v místech svého největšího soustředění (okolí Prahy a Brna). Německé letouny by se tak staly neomezenými pány čs. nebe a mohly beztržně útočit na ustupující armádu a civilní obyvatelstvo. Stále se však jedná o hypotetický scénář. Jak je známo, politická reprezentace ČSR se 30. září pod nátlakem Paříže a Londýna rozhodla přijmout ponižující podmínky mnichovské dohody a odevzdat své pohraničí Třetí říši. Těžce budované armádě nebylo umožněno bojovat, což společnost dodnes vnímá jako určité trauma.

Ke zvýšení pohotovosti došlo v průběhu X. všesokolského sletu.

Novodobá Vojenská policie naší armády existuje již třicet let

Hořící granát si přivezli z Itálie

Před třiceti lety, 21. ledna 1991, se začala psát novodobá historie v té době ještě československé Vojenské policie. K tomuto datu byla zřízena rozkazem ministra obrany České a Slovenské Federativní Republiky číslo 76/1990. Fakticky svoji činnost zahájila o tři měsíce později.

Tradice Vojenské policie jsou však mnohem starší. Její jednotky působily v sestavě československých legií v letech 1916 až 1918 v Rusku a Itálii. Příslušníci vojenské policie našich legionářských jednotek v Itálii nosili na rukávu granát hořící do boku. A právě tento symbol převzala jednotlivá velitelství VP do svého znaku.

Policie pro krizové období

Po vzniku samostatné Československé republiky působila vojenská policie s vymezenými úkoly policejní ochrany armády na jednotlivých zemských velitelstvích a v některých částech Československa. Hlavním důvodem jejího vzniku byla snaha o konsolidaci situace,

dosažení zákonnosti, kázně a pořádku ve formující se armádě. Životnost této armádní složky však byla relativně krátká. V českých zemích, vzhledem ke stabilizaci četnictva a státní policie, došlo ke zrušení vojenské policie již v roce 1919. Na Slovensku pokračovala její činnost až do roku 1921.

Úkoly vojenské policie směrem k civilnímu obyvatelstvu převzalo četnictvo. O této policejní složce se začalo znovu hovořit až v roce 1929, kdy se připravoval zákon o obraně státu. V této souvislosti bylo zvažováno zřízení vojenské policie v době branné pohotovosti země. Polní četnictvo působilo nejen během mobilizace v roce 1938, ale především za druhé světové

války v našich zahraničních jednotkách jak na západní, tak na východní frontě.

Po druhé světové válce došlo opět ke zrušení vojenské policie. Teprve společenské a politické změny na počátku 90. let vyústily ve změnu. Ta spočívala v reorganizaci ozbrojených sil České republiky a jejich přibližování západním armádám. A právě to byl jeden z důvodů, který vedl k vytvoření zcela nové armádní složky, vojenské policie. Její zakladatelé přebírali zkušenosti především od Policie Československé a později České republiky, která od počátku poskytovala nejen lektory, ale i školicí zařízení, a tím se významně podílela na odborné přípravě vojenských policistů.

Široká škála úkolů

Organizační struktura současné Vojenské policie je založena na principu územního dělení. Skládá se z Hlavního velitelství VP a jednotlivých velitelství dislokovaných v posádkách Praha, Tábor a Olomouc. Přičemž v Praze sídlí Velitelství ochranné služby VP. Pod Hlavní velitelství spadá i odbor kriminální služby. Vojenští policisté jsou ale dislokováni na mnohem větším počtu míst. Působí u celé řady útvarů po celém území České republiky.

Součástí Vojenské policie je kriminální služba. Jejím úkolem je odhalovat trestné činy, zjišťovat jejich pachatele a přijímat opatření k předcházení trestné činnosti. Působí v řízeních o trestných činech jako policejní orgán a šetří přestupky vojáků. Pátrá po vojácích a vojenském materiálu nebo dalších věcech v majetku státu, s nímž hospodářá Ministerstvo obrany.

Další složkou je dopravní a pořádková služba. Ta se podílí na zabezpečování kázně a pořádku ve vojenských objektech a mezi vojáky na veřejnosti. Dohlíží na bezpečnost provozu vozidel ozbrojených sil a na bezpečnost provozu ostatních dopravních prostředků ve vojenských objektech a schvaluje technickou způsobilost.

Ochranná a podpůrná služba zajišťuje ochranu a doprovod určených osob a ochranu

Jednotka Vojenské policie působí rovněž jako součást mnohonárodního praporu.

vojenských letadel vyčleněných pro přepravu ústavních činitelů. Plní úkoly spojené s pyrotechnickou činností na území republiky, a to především při nálezech munice, výbušnin, nástražných výbušných systémů a podezřelých předmětů. Využívá služební psy k ochraně objektů Ministerstva obrany, zajišťování pořádku, protidrogové prevenci a vyhledávání výbušnin, zbraní a drog. Příslušníci pohotovostních oddělení jsou nepřetržitě v případě potřeby připraveni k okamžitému zásahu. Samostatnou složkou je Odborná škola Vojenské policie. Jejím úkolem je výchova, vzdělávání a výcvik příslušníků Vojenské policie. Pomáhá utvářet dovednosti a návyky odpovídající právnímu vědomí a požadavkům

Z výcviku iráckých policistů

Vojenská policie sehrála významnou roli i v boji s koronavirovou epidemií.

policejní ochrany resortu Ministerstva obrany. Organizuje odborné, specializační, zdokonaňovací a přeškolovací kurzy Vojenské policie. V posledních měsících sehrává Vojenská policie rovněž významnou roli v boji s koronavirovou epidemií.

V zahraničních misích

Vojenská policie působí rovněž prakticky u všech kontingentů AČR v zahraničních operacích. V minulosti zažila ale i období, kdy stavěla vlastní kontingenty do zahraničních misí. Jednalo se například o několikaleté působení v jihoirácké Basře počínaje rokem 2004. Zde měla na starosti především výcvik iráckých policejních složek. Tento úkol plnili naši vojenští policisté i později v Afghánistánu a v nedávné době opět v Iráku. V letech 2007 až 2008 působil malý kontingent sestavený převážně z příslušníků speciální jednotky VP SOG v jihoafghánské provincii Helmand. Vojenská policie zajišťovala rovněž bezpečnost českých diplomatů působících v iráckém Bagdádu a stále ještě zajišťuje jejich bezpečnost v afghánském Kábulu. Své místo má i ve strukturách Severoatlantické aliance. Její příslušníci dlouhodobě působí na zahraničních pracovištích NATO v Polsku, Itálii, Německu a Belgii.

Text: Vladimír Marek, foto: autor a archiv A reportu

WWW.43VYSADKOVYPLUK.CZ

43VYSADKOVYPLUK

43VYSADKOVYPLUK

43. VÝSADKOVÝ PLUK

PŘIDEJ SE K NĀM, ZVLADNI VÝSADKOVÉ OPERACE

A PAK SVOJÍ SPECIALIZACÍ – TŘEBA BOJ VE MĚSTĚ

43. VÝSADKOVÝ PLUK

POŽADUJEME:

VÝBORNÝ ZDRAVOTNÍ STAV
PSYCHICKOU A FYZICKOU ODOLNOST
MOTIVACI A SCHOPNOST SE UČIT

NABÍZÍME:

SLUŽBU V MOTIVOVANÉM KOLEKTIVU
ZAHRAŇIČNÍ CVIČENÍ A OPERACE
PŘÍPLATKY ZA SLUŽBU VÝSADKÁŘE

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ

NAPIŠ NA INFO@43VYSADKOVYPLUK.CZ

16. – 18. BŘEZNA 2021